

บทที่ 1 แรกพบ...แรกสัมผัส

"วิท" เสียงเรียกที่ตั้งตามเสียงประตูเปิดมาตึ๊ดๆ ทำให้คนซึ่งเพิ่งจะกลับเข้าบ้านและกำลังจะเดินเข้าห้องตัวเองชะงักงัน ก่อนจะหันกลับมา มองต้นเสียงด้วยสีหน้าท่าทางแปลกใจไม่น้อย "อ้าว แม่ ยังไม่นอนอีกหรือ"

วิรงรองขมวดคิ้วมุ่น ส่งค้อนคมไปให้ลูกชายตัวแสบที่ทำให้เธอต้องเสียงต่อวีรร้อยมากขึ้นด้วยการให้ร่ออยู่จนตึกตื่น ก่อนสะบัดเสียงตอบออกไปอย่างแฉ่งฉอน "ก็รอเรานะแหละ วันศุกร์ที่ไรกลับบ้านตึกตลอดเลยนะ มือถือก็ปิดอีก แม่เลยต้องถ่างตากอยอยู่นี่"

วิทวิธถอนหายใจออกมาอย่างเหนื่อยหน่ายไม่แพ้สีหน้าที่แสดงออก เพราะแม่ขี้น้อย่างนี่นี่เล่า พ่อถึงไม่ค่อยอยากอยู่บ้านนัก รวมไปถึงเขาเองก็เถอะ ชายหนุ่มระงับความรำคาญใจไว้จนได้ รีบโต้ตอบการเจรจาเพื่อให้เรื่องมันจบโดยไว "ไม่ได้ปิดหอรอกแม่ แบบๆ มันหมด แม่มีอะไรก็บอกมาเลย วิท้วงแล้ว"

นั่นทำให้คนง่วงได้รับค้อนคมๆ ไปอีกหนึ่งดก แต่วิรงรองก็รีบพุดออกมาโดยเร็ว เพราะเขาได้เลยว่าขึ้นเธอยังซักซ้า พ่อตัวดีอาจเดินหนี

เข้าห้องไปเสียเฉยๆ แล้วการรอของเธอก็คงจะเปล่าประโยชน์ "วันอาทิตย์
ไปงานกับแม่หน่อยสิ ลูกสาวเพื่อนแม่แต่งงานนะ หนูจู้บไป จำได้หรือเปล่า"

ยังไม่ทันจะได้นึกไปถึงหน้าหนูจู้บ หากคนฟังก็หน้าแบ่เสียแล้ว
เพราะการไปออกงานกับแม่มันช่าง 'น่าเบื่อ' ลึนดี ลูกสาวของบรรดาเพื่อนๆ
เมื่อนำรักกันทั้งนั้นก็จริง แต่นั่นกลับยิ่งทำให้เขาลำบากใจ อย่างไรก็ตามเขา
ก็ไม่ได้หันหน้ามัจจนขาดสติถึงขนาดไม่ไว้หน้าแม่หรือภรรยา โดยเฉพาะ
อย่างยิ่ง...ตอนที่เขายังไม่คิดจะจริงจังกับใครด้วยอย่างนี้ การยุ่งกับผู้หญิง
สักคนโดยมีผู้ใหญ่รับรู้หรือเกือหนุนมันช่าง 'อันตราย'

ดังนั้นชายหนุ่มจึงพยายามเลี่ยงออกไปโดยไม่คิดจะเก็บอาการว่า
เขาไม่อยากไปเพียงใด "ไม่ไปกับพ่อละแม่"

"พ่อเราอยู่ชะที่ไหนล่ะ นี่โทรมาบอกว่าจะอยู่สำนักสงฆ์ที่ประจวบฯ
ต่ออีกอาทิตย์หนึ่ง ถ้าซึ่งในรศพระธรรมขนาดนั้นทำไมไม่လာบวชไปให้รู้แล้ว
รู้รอดก็ไม่รู้ แม่จะไม่ห้ามสักคำ แหม มันน่า..."

และเสียงประตูห้องลูกชายที่ปิดตึงปังก็ทำให้วิรงรองหยุดพูด
ทันควัน ก่อนจะรีบเข้าไปตบประตูห้องลูกชายเพื่อทวงคำตอบ "นี่วิ!
ตกลงวันอาทิตย์นี้ว่าไป ขับรถไปให้แม่ได้หรือเปล่า หรือจะให้แม่นั่งแท็กซี่
ไปเอง"

"ค่อยคุยกันพุงนี่นะแม่" เสียงตะโกนผ่านประตูเข้ามาแบบนั้น หาก
คนซึ่งไม่สามารถรอจนพุงนี้ได้ก็โต้กลับ "พุงนี่แม่ต้องออกจากบ้านแปด
โมง เราจะตื่นมาคุยหรือเปล่า แล้วตอนเย็นเราก็จะไม่อยู่ใช่ไหมละ ตกลง
ว่าจะไปหรือไม่ไป"

เกิดความเงียบอยู่หนึ่งอึดใจหลังจบประโยคก็งๆ คาคัดกันนั้น ที่สุด
คนซึ่งหลบลงรูตัวเองไปแล้วก็ตอบกลับมาเมื่อตัดสินใจได้ ถึงเขาจะเป็น
ลูกที่แย่งชิงใจไม่แยชขนาดปล่อยให้แม่นั่งแท็กซี่ไปงานเอง ในขณะที่ตัวเขา
ก็ไม่ได้ติดธุระอะไรหรือภรรยา "ไปส่งแล้วจะไปรับนะแม่ ไม่อยู่ในงานด้วย"

"แต่นั่นก็ขอบคุณมากแล้วละ" วิรงรองกระแทกตอบลูกชายเสียงขุ่น

เคืองใจอยู่ไม่น้อยกับอาการของพ่อเจ้าประคุณ ใจอดนึกเปรียบเทียบไปถึงเพื่อนสนิทของลูกอีกสองคนไม่ได้

ธีรวิทย์ รายนันถึงจะเป็นเพื่อนลูกชายคนเดียวของเธอมาดั้งแต่สมัยประถม แต่ไม่ได้สนิทสนมอะไรกับเธอมากนัก อาจเพราะเด็กคนนั้นค่อนข้างนิ่งเงียบ หากก็อ่อนน้อมและช่างยิ้มมากกว่าช่างพูด อาการเหล่านั้นก็ทำให้เธอเอ็นดูได้ไม่ยาก

ส่วนอีกคน พัทธวีร์ นี่ละ ลูกชายนอกไส้คนโปรดของเธอเลย หลายครั้งที่เธอต้องบอกผ่านทางพัทธวีร์ถ้าอยากให้ลูกชายคนเดียวของตัวเองทำอะไรให้ หลายคราวที่พัทธวีร์เป็นคนทำคำขอนั้นให้เธอเสียเอง ถ้าเป็นเรื่องที่สามารถทำได้ เช่น ไปรับไปส่งเธอตามสถานที่ต่างๆ หรือซื้อของซึ่งเธอต้องการเข้ามาให้โดยที่พ่อลูกชายตัวดีไม่รู้เรื่องเลยแม้แต่น้อย ยิ่งเวลาได้เห็นพัทธวีร์อยู่กับแม่ตัวเองแล้วก็ยิ่งสะท่อนใจ ทำไมเธอถึงไม่เลี้ยงลูกให้โตมาแบบนั้นบ้างก็ไม่รู้ และพอบ่นให้คุณชายฟังกลับโดนย้อนมาเสียอีกว่า

วิทก็อยากมีแม่น่านรักอย่างแม่ไอ้แพทเหมือนกัน

ดูเอาละกัน ช่างปวดใจหาใดจะปาน!

เสียงโทรศัพท์มือถือที่ตั้งก้องขึ้น ปลุกให้วิทสะดุ้งตื่นจากการหลับใหล มารับรู้ว่านี่คงเช้าวันใหม่ได้หลายชั่วโมงจากแสงจางๆ ซึ่งพุ่งเข้ามาที่ม่านงในทันทีที่ลิ้มตาขึ้น ชายหนุ่มผละตัวออกจากกรอกรั้งของใครอีกคนซึ่งร่วมเตียงกันอยู่ในคืนวานเพื่อพลิกตัวมาเอื้อมคว้าเครื่องมีสื่อสาร จัดการกดรับและกรอกเสียงจวังเจียงลงไป "ฮาโหลวว"

"วิท นั่นเราอยู่ที่ไหน นี่ลิ้มนัดแม่หรือเปล่า"

วิทลยั้งคงงๆ อยู่อีกพัก ด้วยยังสับสนในหลายๆ อย่าง *อยู่ที่ไหน... ลิ้มนัดแม่... อะไรกันนักหนาว่า*

"ฮัลโหล วิท ได้ยินแม่หรือเปล่า ตกกลางจะให้แม่นั่งแท็กซี่ไปเอง

ใช้ไหม ไช้ที่รับปากไว้ล่ะ ทำไม่ได้ใช้หรือเปล่า"

เสียงแว๊ดๆ ของแม่ช่วยเรียกสติให้ได้เป็นอย่างดี ชายหนุ่มมุดลูกขึ้นนั่ง มือข้างที่ไม่ได้ถือโทรศัพท์คว้าผ้าห่มมาปิดส่วนล่างก้นอนาจารไว้ได้อย่างทันท่วงที ตามออกไปให้คนปลายสายรู้ได้ทันทีเลยว่า เมื่อคืนบริมาณแอลกอฮอล์ที่ลูกชายกินเข้าไปจะต้องไม่ใช่หน่อยๆ "นี่มันก็โหมงแล้ว"

"จะบายโหมงอยู่แล้ว แม่ยังไม่เห็นเรากลับบ้าน เลยโทรมาตามนี่แหละ"

คนยังไม่ยอมกลับบ้านสลัดหัวตัวเองแรงๆ คล้ายจะไล่อาการมันิงจากนั้นก็ต้องมาซุลมุนกับแขนเรียวเล็กของคนทิ้งวูจียตื่นขึ้นมาพร้อมๆ กับการพยายามดึงรั้งให้เขาลงไปนอนให้ได้ ชายหนุ่มกรอกเสียงลงไปบอกให้แม่ถือสายรอ หันไปคว้าผ้าขนหนูซึ่งกองอยู่ปลายเตียงมาพันตัวเอาไว้ และลุกจากเตียงเดินไปนั่งบนโซฟาตัวยาวมุมห้อง ทำเป็นไม่สนใจสายตาแ่งอนของคนทิ้งกันไว้ไม่สำเร็จ ก่อนจะรีบกลับไปคุยกับคนในสาย "แล้วแม่ต้องออกจากบ้านก็โหมง"

"ประมาณบายสามนะ แม่ต้องไปช่วยเค้าดูงานนิดหน่อยด้วย นี่เราจะกลับมาหรือเปล่า"

"กลับๆ แม่รอแป็บนึง วิหคถึงบ้านไม่เกินบายสามหรอก หันไปส่งแม่อยู่แล้ว"

"แน่ๆ นะ ถ้าเบี้ยวแม่โกรธจริงๆ ด้วย...จั้นแค่นี้วิหค"

วิหคสตอรับเสียงเบาอย่างเหนื่อยใจก่อนวางสายและโยนโทรศัพท์โครมไปอีกทาง หันมาสบตากับคนที่นอนส่งยิ้มมาให้อยู่ชั่ววินาทีก็โผขึ้นเตียงไปกอดรัดพิดเหวี่ยงร่างนุ่มนุ่มซึ่งหัวเราะคิกคักตอบรับการกระทำของเขา ตามด้วยการปิดป้องหลบหลีกซึ่งพอมองออกว่ามันเป็นการจูงใจยั่วมากกว่าหวงห้าม ยกแรกในคืนที่ผ่านมาทำให้เขาพอรู้ที่อยู่หรือกว่าสาวน้อยชื่อ...อะไรสักชื่อหนึ่งเนี่ย 'เซียว' ไม่ใช่เล่นๆ เลย

หลังจากคลุกหน้าตัวเองอยู่กับเนินเนื้อนุ่มนุ่มลึกลับ ชายหนุ่มก็ผละมาประทับจวบจนริมฝีปากชืดเซียวคล้ายคนป่วยเวลาไร้สติเต็มแต่งก่อนพูด

ออกมาเบาๆ "ต้องไปแล้ว"

คนอารมณ์ค้างอิงไปชั่วคราว ก่อนลุกขึ้นทำหน้าที่กระแงกระงอดใส่กัน อีกรอบ "อะไรกัน จะไปแล้วหรือ ไหนบอกว่าจะอยู่กับแต่ทั้งวันไง"

แต่... ชื่อเต เตารถหรือ อี้ย! ไม่น่าใช่ น่าจะเป็นกระเตนะ หลังจากระลึกชื่อสาวเจ้าได้แล้ว วิหวัศก็ยิ้มออกมาอย่างจะเอาใจ สวมกอดร่าง บางๆ ที่ได้สำรวจมาแล้วทุกตารางนิ้วแน่นๆ เสียทีหนึ่งและคลายออก "ที่มีธุระอะ เอาไว้วันหลังว่างๆ พี่จะอยู่กับน้องแต่ทั้งวันจริงๆ นะ"

พูดจบก็กดจูบไปบนแก้มขาหนึ่งที่ก่อนจะรีบผลไปหยิบเสื้อผ้าของตัวเอง และเดินหนีไปเข้าห้องน้ำเพื่อชำระร่างกาย ก่อนซึ่งออกมาอย่างรวดเร็วเมื่อวางเบงค์สี่เทาสามใบไว้บนมือเล็กของเจ้าของห้องแล้ว เร็วชนิดที่ไม่มีทางที่น้องจะตามรอยทันแน่ๆ เพราะนอกจากซากซึ่งทิ้งไว้ไม่ถึงชยะแล้ว ก็ไม่มีอะไรอื่นอันจะเป็นเบาะแสให้สาวถึงตัวคนที่เธอรู้เพียงว่าชื่อ วิหวัศ อีกละ ไม่ต้องเอ่ยถามถึงเรื่องวันหลังที่ว่าด้วย ดูเหมือนฝ่ายหญิงก็รู้ดีว่ามั่นคงจะไม่มีวันนั้น

หากนั่นไม่ใช่ปัญหา สามพันที่ได้มามันเพียงพอแล้วสำหรับเธอ...

วิหวัศยกมือห้ามแม่ซึ่งกำลังอ้าปากไว้ทันควันเมื่อเข้าบ้านมาได้ ขยายรีบวิ่งพรวดขึ้นชั้นบน เมื่อปิดประตูห้องลงได้ก็ปล่อยลมหายใจออกมาอย่างปลอดโปร่ง ด้วยสามารถหลบคำบ่นซึ่งพอจะแน่ใจได้ว่าจะต้องมากกว่าสามกระบุงโกยเป็นอย่างต่ำ

ชายหนุ่มตรงดิ่งไปเปิดตู้เสื้อผ้าและหยิบชุดออกมาเปลี่ยนอย่างรวดเร็ว แถมเป็นชุดซึ่งแน่ใจได้ว่าแม่จะต้องไม่ขอร้องให้เขาอยู่ในงานด้วยอย่างแน่นอน เพราะมันก็เป็นแค่เสื้อโปโลสีเข้มกับกางเกงขาสั้นที่มองยังไงก็ช่างล้าลองเหลือเกิน

"เดี๋ยวไปไม่ทันนะแม่ นี่มันบ่ายสามกว่าแล้ว"

แล้ววิหวัศก็พูดอะไรไม่ได้อีกตามเคย เมื่อลูกชายร้องมาว่า

อย่างนั้นจึงหวัะเดียวกับที่เธอกำลังจะอำปากตำหนิเรื่องการแต่งกาย หลังจากได้มองปราดไปตั้งแต่หัวจรดเท้าแล้ว ดังนั้นจึงทำได้เพียงแค่เดิน บิงๆ ไปยังรถที่คุณชายไปเปิดประตูรอไว้ ครั้นจะมาพูดอะไรในรถ พ่อ เจ้าประคุณก็เล่นเปิดเพลงเสียงดังจนเธอนึกอยากจะกรี๊ดๆ แข่งกับเสียง เพลง หากด้วยวัยและนิสัยก็ไม่อาจตั้งใจทำได้ลง ท้ายสุดจึงเอ่ยออกไป เพียง "เบาเสียงหน่อยเถอะ แม่หนวกหู แล้วแม่สัญญาว่าจะเจียบกริบ จะไม่บ่นเราสักคำ"

นั่นเอง วิทวัสจึงหันมายืมให้แม่และยอมเบาเครื่องเสียงลงได้ "ไปไหนครับคุณผู้หญิง เดียวกระผมจะเหยียบให้สุดชีวิตเลย รับรองว่าไปทัน งานแน่ๆ"

วิรงรองบอกจุดหมายซึ่งเป็นร้านอาหารแถบชานเมืองออกมา นั่น ทำให้สารพัดตัดสินใจใช้ถนนเส้นเสียงเมือง ซึ่งจะทำให้ไปถึงที่หมายได้เร็ว ยิ่งขึ้น แถมยังไม่ต้องไปเผชิญกับปัญหาการจราจรติดขัดให้รำคาญใจ หลังจากหนึ่งใจหายด้วยฝีมือขับรถอันน่าหวาดเสียวของลูกชายอยู่เป็นรอบ ที่ร้อยแปดโดยไม่ยอมเอ่ยคำใดออกมา เพราะรู้ว่าหากพูด ไอ้ตีนผีจะยิ่ง ขับได้ผีหนักเข้าไปอีกราวกับจะกลั่นแกล้งกันเสียอย่างนั้น ในที่สุดโชคก็ เข้าข้างเธอเมื่อใจหายไปครบร้อยเก้ารอบ เพราะมันถึงร้านอาหารอันเป็น สถานที่จัดงานแต่งงานของหนูจ๊ับเสียที

"กลับก็โหม่งแม่ วิทวัสจะได้มารับถูก"

"ไม่เกินสามทุ่มหรอก เรามารอแม่สักสองทุ่มครึ่งได้ไหม"

"ได้ สองทุ่มครึ่งวิทวัสตรงนี้นะ"

"วิท"

ชายหนุ่มมองหน้าแม่อย่างเคลือบแคลงหลังจบคำเรียกแสนสั้นที่ แฝงการเว้าวอนมาด้วยนั้น ก่อนจะใช้มือลูบไปตามลำตัวเพื่อให้แม่ได้เห็น ชัดๆ อีกทีว่าเขาอยู่ในอารมณ์แบบใด และมันไม่เหมาะกับการเข้างาน แต่งงานแม่แต่ชนิด

"วิทหลงมาช่วยแม่ก่อนได้หรือเปล่า นี่งานยังไม่เริ่มหรอก เพื่อในงานมีอะไรขาดเหลือแม่จะได้วานวิทหน่อย นะ ลงมาด้วยกันก่อนสิ"

วิทวิสต์ถอนหายใจออกมาอีกหนึ่งเฮือกใหญ่ หากก็ยอมดับเครื่องยนต์และลงจากรถเพื่อเดินตามแม่เข้าไปภายในงานแต่โดยดี พลังสังเกตโดยรอบไปด้วย เพราะนึกไม่ออกเลยว่าตนจะช่วยอะไรได้ในสถานที่แบบนี้

ในสนามหญ้าซึ่งมีพื้นที่กว้างพอสมควร ประดับประดาด้วยชুমดอกไม้หน้ารักร้อยเป็นจุดๆ มีชุดโต๊ะเก้าอี้ให้หนึ่ง ดูๆ แล้วไม่น่าจะจุกจนได้เกินสองร้อย อีกฝั่งเป็นจุดจัดวางอาหารซึ่งพอจะเดาได้ว่าเป็นบุฟเฟ่ต์ด้านหน้าที่แม่หากำลังตรงเข้าไปมีเวทีขนาดกลางๆ ตกแต่งไว้ด้วยผ้ากับดอกไม้สีหวาน...*สมกับเป็นงานแต่งงานจริงๆ* แฮะ วิทวิสต์คิดและอดยิ้มออกมาอย่างขำๆ ไม่ได้ พร้อมกับนั้นก็เริ่มสบายใจแล้วเพราะดูเหมือนสถานการณ์ตอนนี้จะไม่ต้องการให้เขาเป็นฮีโร่อย่างแน่นอน สีหน้าเข้มเขินยินดีของแม่ก็เป็นตัวบ่งบอกได้อย่างดีว่าสิ่งที่เขาคิดมันถูกต้อง หากแม่ก็ยังเป็นแม่

วิรุงรองเรียกเด็กแถวนั้นเข้ามาดูเรื่องดอกไม้ตู๋แห่งแล้งเหมือนขนาดน้ำมาสามวัน และแค่ประโยคนั้นคนทำงานก็วิ่งเอาน้ำยาไปฉีดพรมดอกไม้กันให้ชุ่ม ก็คงจะไม่ชุ่มขนาดนี้ถ้าแม่ไม่ใช่เจ้าของร้านดอกไม้ที่นำมาตกแต่งในงานวันนี้ทั้งหมด เด็กเมื่อสักครู่เขาก็จำได้ว่าเป็นเด็กที่ร้านของแม่เองจากเสื้อฟอร์มที่ใส่นั้นแหละ

เมื่อเห็นว่าเริ่มมีแขกเหรื่อทยอยมาบ้างแล้ว ชายหนุ่มจึงออกปากขอตัว "แม่ วิทไปก่อนนะ วิทจะไปนั่งที่ร้านแถวๆ นี้ละ ถ้ามีอะไรก็โทรเรียกละกัน"

แทบจะทันทีกับที่คนเป็นแม่อนุญาต ชายหนุ่มก็โลดลิวไปยังพาหนะคู่ใจ ทำท่าจะติดปีกไปร้านที่เล็งเอาไว้เรียบร้อยแล้วว่าน่านั่งเพียงใดจากการได้ขับผ่านเมื่อสักครู่ ถ้าไม่ติดเสียงอะอะเล็กๆ ซึ่งดังขึ้นใกล้ๆ เรียกร่องความสนใจไปเสียก่อน วิทวิสต์ละการเปิดประตูรถเอาไว้ ค่อยๆ

เดินไปหาต้นเสียงซึ่งก็คือรถตู้ที่จอดอยู่ข้างกันนี่เอง

ภาพคุณป้าคนหนึ่งพยายามเปิดประตูด้านข้างของรถตู้พร้อมๆ กับเสียงโวยวายทำเอาเขาต้องขมวดคิ้ว และค่อยๆ เดินเข้าไปหา ก่อนเอ่ยถามเสียงเบา "มีอะไรให้ช่วยไหมครับ"

แววตาของคนต้องการความช่วยเหลือหันไปมองผู้มาใหม่ราวกับเทพบุตรมาโปรด ละล่ำละลักบอกออกไป "ประตูคะ ประตูรถตู้มันเปิดไม่ออก ยัยเนงมันออกมาจากรถไม่ได้นะ นี่ก็ได้เวลาเริ่มงานแล้วด้วย ช่วยเปิดประตูรถตู้หน่อยสิคะ"

วิหวัชขมวดคิ้วแน่นเข้าไปอีก มองเข้าไปในรถก็เห็นมีเงาคนไหนๆ อยู่ เสียงก็อึกแกกตรงประตูแสดงให้เห็นว่าคนข้างในก็อยากออกมาข้างนอกเต็มทีแล้ว มือใหญ่เอื้อมไปเปิดประตูดูพบว่ามันไม่สามารถเปิดได้อย่างที่ได้ฟังมาจริงๆ จึงถามออกมาอีกที "มีกุญแจรถหรือเปล่าครับ เผื่อว่ารถจะล็อก"

"มีค่ะ อยู่กับยัยเนง...คนที่อยู่ข้างในนะคะ มันย้อนกลับมาเอาของทำอาหารไหนไม่รู้ ดิดหนีบอยู่ในนั้นนะ"

นั่นทำให้คิ้วเขาแทบจะผูกปมกันอยู่แล้ว เพราะจับต้นชนปลายไม่ถูกเลยแหละเหตุใดประตูรถนี้จึงไม่ยอมเปิดออก หรือจะเสีย... ชายหนุ่มลองเปิดประตูด้านหน้าดูก็พบว่ามันเปิดออกได้อย่างง่ายดาย ฉับพลันที่ชะโงกหน้าเข้าไปมอง ก็ทำให้หน้าขาวๆ ของเขามีรอยยิ้ม เพราะหน้าตื่นตกใจซึ่งมองมานั้นมันหน้าขันน้อยอยู่ที่ไหน และพอมองให้ดีๆ แวดตาคนมองก็ซึกจะระยิบระยับแพรวพราว ด้วยหน้าเรียวยรูปไข่ที่กำลังมีเหงื่อผุดพราว คิ้วสีเข้มยาวเรียวยไม่หนาไม่บางที่หากเป็นการกันก็กันได้งามนักวางพาดตัวโค้งสวยอยู่เหนือตา...แบบนี้ใช่ไหมที่เขาเรียกกันว่าตาทราย และนัยน์ตาดำสนิทก็ยิ่งจ้องเป่งอยู่ที่เขาคลายกำลังไม่แน่ใจว่าไอ้ที่เห็นนี่คือตัวอะไรกันแน่ นั่นยิ่งทำให้เขายิ้มกว้าง ก่อนได้เห็นปากอ้มเต็มเตะเต็มสีกลิบบัวได้จุมุกโต้งเป็นสันขยับไหวอย่างงงๆ เหมือนกำลังคิดว่าควรจะทำยังไงตอบเขา

ดีหรือไม่...เหมาะเจาะ ช่างเป็นใบหน้าที่ดูแล้วเหมาะเจาะอะไรแบบนี้ ถ้าหน้านี้มีคิ้วแบบอื่น ตาแบบอื่น จมูกแบบอื่น หรือปากแบบอื่นก็คงจะไม่ดูดีได้ขนาดนี้เป็นแน่ หากประโยคถัดมาจากคนเฝ้าดูอยู่ก็ทำให้อารมณ์ขมนางสะดุดก็

"ถ้าสนใจเอาไว้คุยกันทีหลังได้ค่ะ ตอนนี้อ่านองเค้าออกมาจากรถก่อนได้ไหมคะ จะได้เวลาแสดงอยู่แล้วค่ะ"

วิหวัสน์เหลือบมามองหน้าคนพูดอย่างไม่ค่อยชัดเจนกับความหมายเชิงลึกที่ตนได้รับ แต่ก็ยอมแก้ปัญหาเฉพาะหน้าให้ก่อน ขายาวก้าวขึ้นเบาะรถ โน้มตัวไปดูตัวล้อคประตูล็อค และพบว่ามันได้รับการล็อคไว้อีกหนึ่งชั้นสำหรับป้องกันเด็ก ๆ (แล้วเขาเพิ่งจะรู้ว่ามันเอาไว้ป้องกันผู้ใหญ่สาว ๆ สวย ๆ ได้ด้วย) ดังนั้นถึงจะปลดล็อคแล้วก็ไม่สามารถเปิดได้ ถ้าไม่ได้ต้นสลักนี้ให้เข้าไปเสียบก่อน ชายหนุ่มจึงจัดการกับมันเสียโดยไว ก่อนลงมาเปิดประตูรถออกได้อย่างง่ายดาย และอาจจะง่ายตายหรือไม่ก็โวยจนเกินไป คนที่กำลังโย่งหยกอยู่หลังประตูจึงร่วงตามลงมาติดๆ พร้อมเสียงร้องไม่เบาแน่ หากนั่นก็เป็นการกระตุ้นสัญชาตญาณระวังภัยได้เป็นอย่างดี คนตัวโตจึงคว้าร่างซึ่งเพิ่งรู้ว่าบาง (และนุ่ม) ตอนได้สัมผัสเอาไว้อย่างทันท่วงที ก่อนจะเซกลงไปด้านหลังเมื่อเริ่มรับน้ำหนักไม่ไหว ดีที่ได้ร้ออีกคันซึ่งจอดติดรถตู้คันนี้อีกที่ช่วยเป็นหลักให้ ไม่อย่างนั้นต้องได้ล้มคว่ำคะมำหายไปเสียฟอร์มเป็นแน่แท้

หลังจากตั้งหลักได้แล้ว คนในชุดกระโปรงผ้าลินินสีชมพูอมม่วงรับกับสีส้มซึ่งใช้แต่งแต้มใบหน้าก็แต่งผิวงอกมาจากการช่วยเหลือนั้น พร้อมสองมือที่ยกปิดหน้าอกตัวเองไว้ทันควัน ยืนอึ้งจ้องผู้ชายแปลกหน้าอยู่เพียงเสี้ยววินาทีก็หันไปหยิบกล่องเครื่องดนตรีคู่กายมาไว้กับตัว ส่งกุญแจรถให้หญิงสูงวัยซึ่งช่วยเธอไม่สำเร็จจนต้องอาศัยนายคนนี้ราวกับจะทิ้งภาระเรื่องการล้อครถไว้ให้ และเดินลือๆ เข้าไปในงานโดยไม่ลืมหันมาส่งตาขวางให้คนผีทะเลที่บังอาจจับหน้าอกเธอด้วย!

"ตั๊ย ยัยนี้ อะไรแบบนี้นะ ขอบคุณลั๊กคำก็ไม่มี...ขอบคุณคุณน้อง
มากเลยนะคะ นี่พี่ก็ไม่วู้จะทำยังงีเหมือนกัน ถ้าไม่ได้คุณน้องนี้แย่นะ
เลย"

วิหวัสยี้มกว้างให้คุณพี่ซึ่งรุ่นราวคราวเดียวกับแม่เขาได้เลยเขี้ยวละ
ไม่ได้ตัดใจหรือถือสาอะไรกับการพยายามลดอายุตัวเองนั้น "ไม่เป็นไร
ครับ งั้นผมขอตัวก่อนนะครับ"

"อ้าว จะไม่คุยกันเรื่องน้องเค้าก่อนหรือคะ เมื่อกี้พี่เห็นนะ ว่า
คุณน้องสนใจ"

ชายหนุ่มขมวดคิ้วเข้าหากัน เริ่มรับรู้อะไรขึ้นมาเรื่อยๆ มองคุณพี่ตรง
หน้าอีกทีก็ก่อนจะมองตามร่างเพรียวซึ่งเดินไปไกลลิบอย่างพิจารณา ทันที
ที่แน่ใจว่าอะไรเป็นอะไร ใครเป็นแม่เล่าใครเป็นลูกเล็กก็บังเกิดความ
เสียดายขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก หากก็รีบปัดมันทิ้งไปอย่างรวดเร็วเพื่อหัน
กลับมาเจรจา เพราะเมื่อเขาสนใจลินค้ำประเภทที่ใช้แล้วทิ้ง ก็ไม่จำเป็นต้อง
ดูว่ามันมีตำหนิหรือไม่อย่างไร เพียงมั่นใจว่ามันจะทำให้เขาพึงพอใจยาม
ใช้มันก็พอแล้ว และจากลัมผัสโดยบังเอิญเมื่อสักครู่...

ว่าที่ลูกค้ำของคุณพี่ก็มั่งลองมองมือตัวเอง และนำแปลกที่เขาจำความ
รู้สึกตอนได้จับต้องถันอวบตึงแน่นผ่านผ้าเนื้อบางเบาได้เป็นอย่างดี ไม่ได้
ใหญ่โตล้นมือเหมือนบางรายที่เขาเคยผ่าน แต่มันช่าง...เหมาะเจาะ
เหมือนๆ กับใบหน้าที่ได้เห็นเมื่อสักครู่นั่นแหละ แคนั้นก็พอจะทำให้แน่ใจ
ได้แล้วว่าของใช้แล้วทิ้งชิ้นนี้จะต้องสร้างความพอใจให้เขาได้ไม่น้อยเลย

"คิดยังงีละครับ"

"แหม วันนี้พี่ไม่มีเวลาด้วยลึคะ เดี่ยวต้องเข้าไปช่วยแหม... เอ่อ แหมนี่
นะคะ เตรียมงานข้างโน"

*แหมนี่? ไม่นี่ ที่ได้ยินเมื่อกี้ไม่ใช่ชื่อนี้ เอ...แต่ก็ประมาณนี้ ก็คงแหมนี่
จริงๆ ละมั้ง*

"เอานามบัตรร้านพี่ไปก่อนละกันคะ ถ้าสนใจยังงีแวะไปได้เลย"

หรือจะโทรมานัดให้แนนนีไปหาก็ยอมได้แหละคะ ถ้าคิดจะเป็นลูกค้ากันแล้วพี่ก็เซอร์วิสเต็มที่ค่ะ แถมพี่ก็ไม่ได้มีแค่น้องแนนนีนะคะ สไตลอื่นแบบอื่นพี่ก็มีเพียบค่ะ...บอกเผื่อไว้ เผื่อว่าคุณน้องจะสู้ราคาน้องแนนนีไม่ไหว เพราะจริงๆ แล้วน้องเค้ารับเฉพาะวีไอพีเท่านั้นนะ ราคาสูงแต่รับรองว่าไม่มีตำหนิแน่นอนเพราะใช้ไม่บ่อยไงคะ"

"เท่าไรครับ" วิหวัสถามย้อนกลับไปสั้นๆ เริ่มรำคาญกับการปล่อยให้หน้าลายกระเซ็นนี้ไม่น้อย นี่ขนาดว่าไม่มีเวลานะนี่...*ผู้หญิงวัยนี้จะพูดมากขี้บ่นเหมือนกันทุกคนหรือเปล่าหว่า*

"สองชั่วโมงสองหมื่นห้าคะ ไม่รับค้างคืนนะคะ ค่าห้องไม่ต้องเสียค่ะ มีห้องเซอร์วิสให้ ถ้าสู้ไหวไว้ค่อยคุยรายละเอียดกันนะคะ รายนี้จะค่อนข้างเรื่องมากนิดหนึ่ง แต่รับรองคุณภาพได้เลย พี่ไปก่อนนะคะคุณน้อง ยังไงก็อย่าลืมโทรมานะคะ หรือจะไปหาที่ร้านก็ได้เหมือนกันค่ะ จะไปได้ดูเด็กๆ ของพี่ด้วยไงคะ พี่ไปก่อนนะ"

วิหวัสถัยมรับออกมาจนได้ทุกอย่าง ที่ในใจนึกอยากจะตะโด่งคุณพี่คนนี้ได้รู้จากนามบัตรว่าชื่อพิกุลทองให้ไปไกลๆ เสียที เงยหน้ามองหา น้องแนนนีอีกครั้ง และต้องผิดหวังเมื่อไม่พบใครสักคนซึ่งใส่เสื้อผ้าสีชมพูอมม่วง นั่นทำให้ชายหนุ่มหันหลังกลับไปเพื่อออกเดินไปยังรถ แต่ก่อนจะหันได้สอดตัวเข้าไปนั่ง เสียงเครื่องดนตรีที่ฟังรู้ว่าเป็นไวโอลินก็ดังขึ้นเรียกร้องความสนใจ ความห่างไกลทำให้เห็นผู้เล่นซึ่งยืนเด่นบนเวทีได้ไม่ชัดนัก หากลึซุดสะดุดตาก็เป็นตัวบอกได้อย่างดีว่าคนคนนั้นเป็นใคร

เจ้าของรถสวยปิดประตูและกดล็อคมั่นด้วยรีโมทอีกครึ่ง ตัดสินใจเดินเข้าร้านอาหารซึ่งมันชวนขาชงไปกับสถานที่จัดงานในครั้งนี้ คาดว่าคงจะเป็นของเจ้าของสถานที่คนเดียวกันด้วย ผนังกระจกทั้งแถบทำให้การลอบสังเกตการณ์ไม่มีปัญหาแต่อย่างใด ชายาวเลือกที่จะก้าวเข้าไปนั่งด้านในสุด ซึ่งนั่นก็ตรงกับเวทีเลยที่เดียว ตรงกระทั่งเขาได้เห็นเสื้อยหน้าด้านข้างของนักไวโอลินสาวคนนั้น ได้เห็นใบหน้าเต็มๆ เมื่อเธอหมุนตัว

มาทางด้านที่เขาตั้งอยู่ เห็นเลยลงไปถึงลำคอและผิวเนื้อซึ่งอวดตัวพันสายเลื้อยเส้นเล็กที่คล้องคอเอาไว้ ถึงแม้จะมีเครื่องสายชื่อไวโอลินมาดบังอยู่บ้างหากก็ซ่อนความขาวผ่องไว้ไม่ได้ ดูเหมือนมันจะยิ่งเจิดจ้าด้วยไฟสีเหลืองนวลซึ่งสอดส่องอยู่ด้วยซ้ำ สายตาชายหนุ่มไล่ต่ำลงอีกนิดมาพบเจอกับสะโพกซึ่งกำลังโยกย้ายอย่างพลิ้วไหวไม่ขัดตาตามจังหวะของดนตรี ทำยสุด ได้เห็นชายกระโปรงสะบัดปลิวตามการขยับตัวจนอวดขาขาวยาวเรียว

นั่นทำให้เขาต้องยกมือตัวเองขึ้นมาทบทวนสัมผัสที่ยังไม่ยอมเลือนหายไปอีกที...

สองชั่วโมงสองหมื่นห้า ถ้าไม่ใช่การย้อมแมวแล้วล่ะก็ เขาก็พอจะมั่นใจได้ว่าสินค้าชิ้นนี้เกรดเอแน่นอนแล้วไง? แล้วมันจะต่างอะไรกับทั้งคืนสามพันล่ะ เพราะไม่ว่าจะแพงกว่าหรือจะเกรดดีกว่ากันอย่างไร มันก็คือของที่ 'ใช้' แล้ว 'ทิ้ง' อยู่ดี

บทที่ 2 นามบัตรที่หายไป

เที่ยงกว่าแล้ว

นาฬิกาที่มุมด้านล่างของจอคอมพิวเตอร์บอกเขาว่าอย่างนั้น วิหวัสจัดการบันทึกงานที่กำลังทำอยู่ หยิบกระเป๋าต๋างค์ยัดใส่กระเป๋าทางงทางด้านหลัง คิวโทรศัพท์เคลื่อนที่มาไว้กับมือก่อนจะลุกขึ้นเตรียมแหกปากเรียกลูกน้องไปหาเมื่อกลางวัน แต่แล้วก็ต้องแหกปากค้างได้เพียงคำว่า "เฮ้ย..." เมื่อออกมาจากพาร์ทیشنซึ่งกันบริเวณโต๊ะทำงานของตนไว้ แล้วพบว่าทั้งชั้นมีแต่ความว่างเปล่า *มันออกไปกันตั้งแต่เมื่อไหร่วะ ทำไมไม่เรียกกันสักแอะ*

ชายหนุ่มยักไหล่อย่างไม่สนใจอะไร ก่อนจะเดินตรงไปยังประตูที่จะเปิดออกไปสู่บันไดเพื่อจะพบว่ามัน...ไม่สามารถเปิดออกได้ ทั้งๆ ที่ฝั่งของตัวลิ้อคนั้นอยู่ทางเขาแท้ๆ คิวเข้มๆ บนตาสองชั้นหากก็ดูจะเร็วมมากกว่ากว้างขมวดเข้าหากันแน่น มือใหญ่จับลูกบิดประตูไว้ ดึงมันเข้าออกแรงๆ หวังว่าจะเปิดมันได้ก่อนจะหลุดติดมือเขาออกมา แต่เหมือนประตูจะดื้อขนาดหนัก เพราะมันเพียงกระตุกตามมือเขาก่อนจะบิดสนิทลงไปแบบเดิม "เป็นอะไรของมันวะ" คนที่ทำท่าว่าจะถูกขัง ตบโครมลงไปในบาน

ประตูพลงพิมพ์ออกมาอย่างหัวเสีย หากก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากยืนหนึ่ง
อยู่ตรงนั้น พักเดียวเสียงซึ่งส่อเค้าถึงความผิดปกติก็ดังแว่วเข้ามาให้
ได้ยิน...เสียงเหมือนข้างนอกมีใครอยู่ และต้องไม่ใช่แค่คนหรือสองคน
เสียด้วย มันต้องเป็นกลุ่มใหญ่ทีเดียวล่ะ *ใครเล่นตลกอะไรวะเนี่ย*

"เฮ้ย ใครอยู่ข้างนอกวะ เปิดประตูเดี๋ยวนี้ละโว้ย"

ไม่มีปฏิกิริยาใดๆ ตอบรับ นอกจากรู้สึกว่เสียงพูดคุยกันข้างนอก
ดูจะลึกลับลึกลอย่างไรชอบกล วิหวัสจัดการแหงนหัวตัวเองลงกับประตูและ
ได้ยินเสียงอีกฝั่งในระดับที่พอจับใจความได้

"เร็วๆ ไอ้เบงค์ เร็วๆ ป่าจะออกมาแล้ว" จับใจความได้ แถมรู้
เสียด้วยว่าใครพูดนั้นทำให้เขาทุบประตูลงไปอีกโครมใหญ่พร้อมๆ กับ
ตวาดท้อ "ไอ้โธ่ง! เปิดประตูเลยนะมึง เล่นอะไรกันวะ"

และการกระชากประตูในครั้งนี้ทำให้รู้ว่าที่ประตูไม่สามารถเปิด
ได้นะ เพราะมีใครอีก (หลาย) คนตั้งไว้ต่างหาก "เฮ้ย พวกมึงเล่นอะไร
กานน กูหิวข้าวนะโว้ย"

"เดี๋ยวป่า เบ็บเดียว เดี่ยวป่าได้กินแน่" ผู้ใต้บังคับบัญชานามโด้ง
ตะโกนตอบมาว่านั่น นั่นก็ทำให้เขาอมยืนหนึ่ง อดจะหัวเราะหึๆ ออกมา
ไม่ได้ ดูท่าออฟฟิศของไอ้บริษัทครีเอทีกดีไซ์นที่มีเขาเป็นผู้ร่วมก่อตั้งนี้
นับวันมันจะบ่าบอขึ้นทุกที โชคยังดีว่าผลงานและผลกำไรก็เพิ่มมากขึ้น
เช่นเดียวกับความบ้าของพนักงานด้วย ไม่เช่นนั้นอาจจะต้องมีการปฏิวัติ
บริษัทครั้งใหญ่เป็นแน่แท้

แต่ก็นั่นละ ถ้า 'พัทธีร์' เพื่อนสนิทที่ถือตำแหน่งหุ้นส่วนบริษัทนี้
ด้วยอีกคนยังคงพอใจกับสถานการณ์แบบนี้อยู่ เขาเองก็คงไม่คิดจะทำ
อะไร เพราะในเรื่องการบริหารงานนั้น เขาวางไว้ในมือพัทธีร์เกือบทั้งหมด
แล้วด้วยมั่นใจในความสามรถ ไม่เช่นนั้นครีเอทีกดีไซ์นซึ่งให้บริการครบ
วงจรเกี่ยวกับโลกเว็ลด์ไวด์เว็บคงจะไม่ยืนยาวผ่านปีที่ห้ามาได้อย่างสวย
งามเช่นนี้แน่ๆ อีกอย่างคนจบมาทางด้านไอทีแบบเขา แค่พูดขึ้นมาว่า

‘โพร์พี’ โดยไม่ต้องขยาดความไปถึงความหมายของมัน หรือคำง่าย ๆ อย่าง ‘บัญชี’ ก็ต้องยกธงขาวถอยร่นจนไม่เป็นกระบวนแล้ว ไหนยังจะมีศัพท์กฎหมายฟังแล้วเข้าใจยากพวกนั้นอีกล่ะ

จริงๆ แล้วพัทธวีร์เองไม่ได้คล่องเรื่องตัวบทกฎหมายนัก หากโชคยังดีที่ ‘ธีรวิทย์’ ทุ่มส่วนอีกคนนั้นคล่องเรื่องนี้ชนิดหาตัวจับได้ยาก ซึ่งถ้าไม่คล่องก็คงจะเรียนไม่จบและคงประกอบอาชีพเป็นตำรวจไม่ได้...อะ ไม่สิ ธีรวิทย์กำลังจะเกษียณตัวเองเพื่อไปช่วยธุรกิจของทางบ้านนี่นา เดียวพຽງนี้ตอนนัดเจอกันหนึ่งในโอกาสการฉลองวันเกิดล่วงหน้าของเขาก็คงจะได้คุยกันล่ะ

ความคิดทั้งหลายทั้งปวงของวิทวัสถึงคราวชะงักลงเมื่อคนอีกฟากของประตูส่งเสียงมา “เอาเลยป่า เปิดประตูได้เลย”

หึๆ เปิดได้แล้ว แต่ไม่เปิดเว้ย “ไม่หิวแล้ววะ กลับไปนั่งทำงานดีกว่า” เท่านั้นเสียงประสานที่หาคีย์ไม่เจอของคนหลายๆ คนก็ดังขึ้นให้หัวเราะเล่น และบานประตูก็เปิดผลั้วออกทุกๆ ที่เขายังไม่ได้แตะมันเลย แม้แต่น้อย วิทวัสทำสอะเอวหมับเมื่อได้เห็นหน้าตาของคนซึ่งคงจะถูกบังคับให้มาเป็นทัพหน้า อรอินท์ คนรักของไอ้แพทหรือพัทธวีร์เพื่อนเขานั้นแหละ หนอย ทำมายิ้มประจบ “ไม่ต้องมายิ้มเลยไอ้อิน ไม่ใช่ไอ้แพทไม่หลงเว้ย”

รอยยิ้มหายไปจากใบหน้าคนที่คิดจะประจบทันทีเมื่อโดนกระทบไปถึงเรื่องตนกับคนรัก อรอินท์แถมค้อนไปให้วังโตนและพุดออกมาอย่างจุกๆ “ปากอย่างนี้อ่าไปกินมันเลยวะ เค้กแพงๆ นะ ไปหาซาลาเปาจุกๆ แถวนี่มาเฮอะ”

วิทวัสนิ่งอึ้งไป ก่อนจะเริ่มทำท่ากะลิมกะเหลี่ยเมื่อพอจะเดาอะไรบางอย่างได้ “มีเค้กด้วยหรอ เค้กอะไรหรอตัวเอง เค้กวันเกิดเค้กอะเปล่า”

อรอินท์แบ่หน้าพาลงถอยหนีด้วยท่าทางรับไม่ได้กับอาการออดๆ ของผู้ชายร่างบึกทรงหน้า และคนที่เจ้าหล่อนเลือกจะไปหลบหลังอยู่คง

จะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากพัทธวีร์ ทันทีที่อรอินท์หลบฉากออกไป คนซึ่งถามหาเค้กวันเกิดของตัวเองอยู่ที่ได้เห็นว่าเป็นพนักงานที่ยืนเรียงหน้ากระดานอยู่นั้นมีพิรุณเพียงใด ไม่ต้องสงสัยนานคำตอบก็เริ่มปรากฏตัว เมื่อแถวเริ่มแตกออก เผยให้เห็น 'เบงค์' พนักงานฝ่ายเว็บไซต์ไซท์ ซึ่งหนุ่มเบงค์คงจะทำให้วิทวัสเกิดอาการพองโตในอกไม่ได้ ถ้าไม่ใช่เค้กก้อนโตในมือมัน และเพราะความกว้างขวางของหน้าเค้กขนาดห้าปอนด์นั่นเอง คำว่า 'สุขสันต์วันเกิดท่านวิทวัส' จึงเด่นหราจนไม่ต้องถามอีกต่อไปว่าเค้กนี้เพื่อใคร นั่นทำให้รอยยิ้มกว้างขวางปรากฏขึ้นมาบนหน้าชาวๆ อย่างที่เจ้าของหน้าไม่คิดห้าม ตาเรียวซึ่งมีพื้นที่ด้านกว้างน้อยอยู่แล้วยิ่งยิบยิบเข้าไปอีก

ชายหนุ่มเจ้าของเค้กวันเกิดถอดแว่นตาออก และเช็ดน้ำตาด้วยท่าทางเสแสร้งประหนึ่งนางงามได้มงกุฎ เดินเข้าไปหาเค้กนั้นอย่างซ้าๆ ทว่าในทันใดที่เห็นมันได้ชัดเจน กิริยาแต่ะแต่ก็หายไปเหลือเพียงเสียงหัวเราะจริงใจเข้ามาแทนที่...ตัวการ์ตูนบนเค้กนั้นไม่ใช่อะไรอื่นเลย มันคือหม้อที่มีตา (ใส่แว่นอีกต่างหาก) จมูก ปาก มีแขนมีขา แหม น่ารักน่าซึ้งเสียนี้กระไร ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าใครเป็นต้นคิด "ไอ้อิน..."

"อินถามที่แพทแล้ว ว่าพีวิทจะโกรธไหม พี่แพทว่าพีวิทไม่โกรธหรอก อินก็ว่าพีวิทไม่โกรธ อินถึงกล้า...แห่เล่น แค่แห่เล่นเอง พีวิทไม่โกรธหรอกนะ" คำอธิบายซึ่งร่ายยาวสวนมาทันควันกับที่โดนเรียกชื่อทำเอาคนโดนแห่สายหัวออกมาอย่างอ่อนใจ หันไปสบตาเพื่อนตนด้วยสายตาประมาณว่า...*เอ็งทนฟังผู้หญิงคนนี้ได้ยังไงเนี่ย* และคนที่เหมือนจะรับรู้ความนัยของสายตานั้นก็ต้องหัวเราะออกมา ก่อนจะพูดคล้ายๆ เป็นการตัดบทเพื่อเลี่ยงไม่ตอบคำถาม "ไป ไปกินข้าวกันเถอะ จะได้กลับมากินเค้ก เบงค์เอาลงไปแช่ตู้เย็นไว้ก่อนไป...ไปร้านไหนดีวิท"

"จะร้านไหนได้ ก็ต้องร้านคุณภาภิมนั่นละ โทรมามากๆ ตั้งแต่เช้าแล้ว"

พัทธวีร์พยักหน้าเป็นเชิงรับรู้ และเมื่อนึกขึ้นมาได้ว่าที่ร้านคุณภากิมล เคยเกิดเหตุการณ์กลิ่นไม่เข้าคายไม่ออกกับวิหวัสอย่างไรก็อดแสวออกมา ไม่ได้ "จะโดนหนุ่มออสเตรียชกเอาอีกหรือเปล่าคราวนี้"

วิหวัสหัวเราะหึๆ นึกไปถึงสาเหตุของคำถามนี้ และพบว่ามันยังชัดเจนจนน่าแปลกใจ

ภากิมลเป็นเพื่อนคนไทยในจำนวนไม่กี่คนซึ่งเรียนอยู่ใน มหาวิทยาลัยเดียวกันเมื่อครั้งได้ไปศึกษาต่อยังต่างประเทศ ในเวลาไม่กี่ปี นั้น สาวน้อยตาคมผมเหยียดตรงก็มัดใจชายหนุ่มชาวออสเตรียไว้ได้ อย่างแน่นหนาจนความห่างไกลไม่อาจขวางกั้น หากก็มีบ้างที่ภากิมลจะ แอบงอนและนอกใจแฟนหนุ่ม ส่วนคนที่เจ้าหล่อนเอาใจไปให้ก็เป็นเขา นี้ล่ะ อาจเป็นเพราะเขากับภากิมลสนิทสนมกันมากพอที่จะรู้ว่า ความสัมพันธ์ที่มีระหว่างกันนั้น ไม่มีทางพัฒนาเกินเลยจนอาจสร้างความ ลำบากใจให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

และไม่นานมานี้เองที่ความสัมพันธ์แบบนั้นได้ถูกฝ่ายหญิงนำมา เป็นเครื่องมือในการพิสูจน์ใจคนรัก และมันก็ได้ผลดีเสียด้วย อาการ ปากแตกกับแผลฟกช้ำตรงหางคิ้วซึ่งปรากฏให้เห็นอยู่หลายวันอันเกิด จากน้ำมือของคนหนึ่ง ดูจะหนักหนาเอาการสำหรับคนที่ไม่มีส่วนได้ แถมมี แต่ส่วนเสียเพราะต้องเจ็บตัวแบบเขา หากก็คุ้มเหมือนกันในความรู้สึก เมื่ออีกไม่กี่สัปดาห์ข้างหน้า งานแต่งงานของภากิมลก็จะถูกจัดขึ้น ณ บ้านเกิดเมืองนอนของฝ่ายชายที่เขากำลังตัดสินใจว่าจะไปร่วมงานดี หรือไม่ เพราะดูเหมือนพ่อหนุ่มออสเตรียคนนั้นจะยังไม่ยอมเข้าใจว่าเขา กับภากิมลสนิทกันในฐานะใด เขายังเกรงๆ อยู่ว่าถ้าไปปรากฏตัวกลาง งานแต่งงานแล้วได้เผชิญหน้ากับเจ้าบ่าวซีโมโธ (แถมหมัดหนักเป็นบ้า) อาจ จะเกิดเหตุก๊ลุคขึ้น ไม่กับตัวเขาก็คงจะเป็นกับงานมงคลของเพื่อน นั้นแหละ

ชายหนุ่มมองหน้าคนแสว ก่อนจะพูดออกมาเบาๆ อย่างที่คนฟังรู้ดี

ว่าพูดเล่น...แต่เอาจริงแน่ๆ ถ้าโดนอีกคราวนี้จะแย่งย้ายภามาจริงๆ คอยดู
ละกัน"

ชนลุก...อรอินท์เป็นต้องเกิดอาการแบบนี้ทุกทีเวลาเห็นการทักทาย
แบบแกล้มแหมบแกล้ม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนกระทำไม่ใช่ฝรั่งหัวแดง แต่
เป็นไอ้พี่วิทกับเจ้าของร้านอาหารซึ่งดูยังไงก็เป็นคนไทยคนนี่ หญิงสาว
จ้องเขม็งเมื่อผู้หญิงที่เธอรู้เมื่อไม่นานมานี้ว่าชื่อภามีผลผลจากวิหวัศ
ตรงมาหาพิทธีร์ แล้วก็ต้องโล่งใจเมื่อทั้งคู่ทำเพียงแค่ออกทักทายกันเฉยๆ
แถมยังมีคำอธิบายตามมาทันทีที่พิทธีร์นั่งลงข้างๆ กัน "พี่ไม่สนิทกับภ
เท่าไร ไม่เหมือนนายโน้น รับรองว่าไม่มีการเอาแกล้มไปแหมบแกล้มแน่ๆ"

อรอินท์มองตาม 'นายโน้น' ซึ่งแยกจากกลุ่มเดินตามภามีผลไปทาง
ด้านในเสียแล้ว ก่อนจะหันมากระซิบกระซาบถามในสิ่งที่ตนสงสัย
"คุณภามีแต่งงานแล้วนี่ แล้วอย่างนี้พี่วิทก็ออกหักนะสิ ใช่ไหม"

พิทธีร์เกือบหัวเราะให้กับการคาดเดานั้น หากก็ชะงักไว้ได้ทันควัน
ด้วยคร้านจะต้องมางอนง้อคนเจ้าอารมณ์ ทั้งยังต่อหน้าลูกน้องเกือบ
ทั้งบริษัทแบบนี้ด้วย ยังไงก็ไม่เป็นผลดีแน่ๆ ชายหนุ่มเฉไฉด้วยการแจก
เมนูไปรอบๆ โต๊ะอยู่ครู่ก่อนจะหันมาบอกคนข้างสงสัย "ไม่หรอก วิทกับ
ภามีได้เป็นคนรักกัน ภาวะแต่งงานวิทมันก็ดีใจด้วย ดูนั่นสิ มีอาการคน
ออกหักซะที่ไหน"

คนฟังทำหน้าว่าไม่เชื่อ เพราะหลายครั้งที่เธอมาใช้บริการร้านนี้
พร้อมวิหวัศ เธอก็มักจะเห็นความสนิทสนมแบบที่ 'เพื่อน' ไม่น่าจะมีให้
กันขนาดนั้น แถมบางทีเมื่อเธอกลับ วิหวัศก็ยังคงยืนยาวอยู่นี้และเชื่อแน่
ว่าอยู่ยันเข้าเลยด้วยซ้ำ เพราะเคยได้ยินเต็มสองหูเลยว่าพี่ท่านจะ
'ค้างคืน' ที่นี้ แต่เมื่อหันไปมองตามสายตาสีซวน แล้วได้เห็นการหัวร่อ
ต่อกระซิกชนิดที่คงไม่มีคนนอกหักคนไหนสามารถเสแสร้งทำได้ขนาดนั้น
แน่ คนซึ่งไม่ซัวร์ข้อมูลอยู่แล้วยิ่งเสียเซลฟ์ไปกันใหญ่ ท้ายสุดก็ต้องหัน

มามองหน้าคนรักของตัวเองด้วยสีหน้าไม่เข้าใจสุดชีวิต

พัทธวีรียิ้มน้อยๆ เกือบๆ จะถอนหายใจออกมาแล้วด้วยซ้ำ เพราะรู้ว่าออรินท์ยังแสบเหลือเกินในโลกของความสัมพันธ์แบบชายหญิง ผลอๆ ถ้าบอกไปแล้วเจ้าหล่อนเกิดรับไม่ได้ขึ้นมา อันดับแรกเลยคนชวยจะต้องเป็นเขาเพราะความหวาดระแวงที่อาจจะเกิดขึ้น อันดับต่อมาคนชวยก็จะเป็นวิหวัส ด้วยรู้ๆ กันดีอยู่ว่าออรินท์เก็บอารมณ์และความรู้สึกได้ไม่ตื้นัก แต่หากไม่อธิบายเขาเองก็คงทานอาหารได้ไม่ร่อยแน่ๆ เพราะคนที่ส่งสัยก็จะจ้องอยู่แบบนี้ละ พันกันร้อยเอาหนึ่งเลย ดังนั้นชายหนุ่มจึงขอเรียงเรียงความคิดตัวเองอยู่ชั่วครู่ก่อนจะค่อยๆ อธิบายออกมาหวังใจว่าคนฟังคงจะทำใจยอมรับมันได้ "ความสัมพันธ์ของคนเรามันมีหลายระดับนะฮะ แถมในแต่ละระดับก็ยิ่งแยกได้อีกหลายหมวด อย่างวิหวัสกับภาเขาอาจจะสนิทสนมกันมากกว่าเพื่อน แต่ยังไงก็ไม่ใช่ว่าในระดับที่จะเรียกว่าคนรักเหมือนที่อื่นกับพี่เป็น"

"แบบกิ๊กอะนะ" ออรินท์ซัดขึ้นตามสิ่งที่ตนเองคิด และคนโดนซัดก็ส่ายหน้ามาเบาๆ "ไม่ใช่ กิ๊กนั่นพี่ว่ามันเป็นเรื่องไร้สาระของเด็กๆ ฉาบฉวยมันง่าย แต่อย่างของวิหวัสกับภา มันผูกพันแล้วก็เข้าใจกัน มันไม่มีเช็กชัมมาเกี่ยวข้อง มันมีอะไรดีๆ อย่างที่...อืมมม เรียกง่ายๆ ว่ามันมีความสุขยามอยู่ในตัวของมันเองละกัน"

แม้ว่าจะไม่ค่อยเข้าใจนัก ทว่าคนฟังก็พยายามทำหน้าที่ฉลาดเต็มที่ หันไปสั่งเมนูต้มขาไก่ซึ่งกำลังอยากกินอยู่พอดี เหลือบไปมองคนที่ซึ่งเป็นมากกว่าเพื่อนแต่ไม่ใช่คนรักอีกครั้ง และที่สุดก็หันมามองคนที่พูดได้เต็มปากยอมรับได้เต็มใจว่าเป็นคนรักของตน "แล้วพี่แพพหมีหรือเปล่า ไอ้อะไรๆ ที่พี่ว่ามันสวยงามนั่นนะ"

น่านปะไร ถ้าได้ซื้อลอตเตอรี่ส่งสัยจะถูกรางวัลชุดใหญ่ แต่เพราะคาดเดาสถานการณ์ได้ถูกต้องอยู่แล้วจึงรับมือได้อย่างไม่เสียแต้มแม้แต่นิด "ไม่มี อย่างวิหวัสกับภาอะ มันดีจริง แต่อย่างพี่กับอินเนี่ย มันดีที่สุดใน"

ที่มีสิ่งที่ดีที่สุดแล้ว จะต้องไปหาสิ่งที่มันแค่นี้เฉยๆ ทำไม"

อรอินท์จิกก็ยิ้มกว้างกับประโยคอันแสนจะถูกใจมากๆ นั่น นี่ถ้าไม่ติดว่าเป็นที่สาธารณะล่ะก็ จะโดดหอมแก้มคนพูดสักฟอด แต่ทำไปทำมารอยยิ้มก็ซึกจะเริ่มเลือนลงเมื่อเกิดจะนึกเป็นห่วงคนที่เธอถือว่าเป็นพี่ชายขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ "แล้วทำไมพี่วิฑูเขาไม่หาสิ่งที่ดีที่สุดล่ะ ทำไมพี่วิฑูถึงยังพอใจกับแค่สิ่งที่มันดีเฉยๆ"

พิฑูวิฑูหัวเราะออกมา พอจะรู้ว่าเพื่อนรักคนนี้รักอิสระมากพอกับรักชีวิตตัวเอง แถมยังทำท่าว่าจะไม่ผูกมัดตัวเองกับใครภายในห้าปีนี่แน่ๆ หากก็ต้องยอมรับ เขาเองก็อยากให้วิฑูวิฑูเจอสิ่งที่ดีที่สุดเหมือนที่เขาเจอด้วยเช่นเดียวกัน ชายหนุ่มถอนหายใจสั้นๆ ก่อนพูดออกมาอย่างจะคาดเดา "มันอาจจะยังไม่ถึงเวลาของวิฑูก็ได้ วันหนึ่งพี่ว่า วิฑูมันก็คงจะเจอสิ่งที่ดีที่สุด แล้วก็คงจะหยุดอยู่ตรงนั้น ต้องมีสักวันล่ะ"

เขาหวังไว้อย่างนั้น...

วิฑูวิฑูยังคงนอนลึ้มตานิ้งอยู่บนเตียงนอนท่ามกลางแสงสลัวๆ ของโคมไฟหัวเตียงซึ่งยังปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างดีเยี่ยม เหลือบไปมองคนข้างๆ ภายที่หลับไหลไปทั้งยังกอดก่ายกันอยู่แล้วก็ต้องถอนใจ แค่อ้อยยังไม่รู้ จะมาหวังให้เธอคนนี้รู้ได้อย่างไรว่าเขากำลังมีเรื่องที่ทำให้อารมณ์ไม่ดีอยู่ ชายหนุ่มค่อยๆ กระเถิบห่างร่างนุ่มนิ่มเปลือยเปล่าซึ่งเขาได้คลุกวงในมาแล้วเมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมา เดินไปคว้าผ้าขนหนูซึ่งพาดอยู่บนโซฟา มุมห้องมาพันท่อนล่างเอาไว้กันคตือนาจาร หากว่าจะมีใครมาเห็นเขายืนรับลมตรงระเบียงในเวลาเกือบๆ ตีหนึ่งแบบนี้

จริงๆ แล้ววันนี้เขาไม่มีแผนการว่าจะออกมาว่าเรียงนอกบ้านแม่เพียงนิด แต่เมื่อช่วงหัวค่ำที่ผ่านมาการได้ฟังแม่บ่นเรื่องพ่อซึ่งทำท่าว่าจะไม่ยอมกลับจากสำนักสงฆ์ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ยาวนานเป็นชั่วโมงๆ ก็ทำให้ความมอดทนของเขาสิ้นสุดลง ถึงกับลุกออกมาจากโต๊ะอาหารเสีย

เฉยๆ ทั้งๆ ที่เพิ่งเอาข้าวเข้าปากไปได้เพียงคำสองคำเท่านั้น และปฏิกิริยาแบบนั้นก็ราวกับเป็นการราดน้ำมันลงกองไฟ เพราะผู้เป็นแม่หันมาเกรี้ยวกราดใส่เขาอีกคน กระทั่งเขาเลี้ยวรถออกจากบ้านมาแล้วเสียงแม้อย่างดังแว้ดๆ ให้ได้ยินอยู่เลย หึๆ มิพักจะต้องเอย่ถึงตอนกลับบ้านอีกที่รับรองว่าหูเขาต้องใช้การไม่ได้ไปสามวันแน่ๆ เชียว

เสียงประตูกระจกเลื่อนเปิด แขนบอบบางที่สอดมาโอบเอว สัมผัสอุ่นวาบตรงแผ่นหลังทำให้ความคิดคำนึงหยุดชะงักลง รอยยิ้มจางๆ ก็ได้ถูกรับปรากฏตัวเมื่อหันกลับมาตอบรับร่างเล็กๆ นั้นเอาไว้ด้วยการกอดรัดแนบแน่น ชนิดสาวน้อยต้องหัวเราะคิกอกออกมาอย่างห้ามไม่ได้ และต้องยกมือยันแผ่นอกขาวใสอย่างที่เธอนึกอิจฉาเอาไว้ ก่อนจะพุดออกมาอย่างฉอเลาะ "รู้ตัวหรือเปล่าว่าทำดาตใจ"

วิหวัตรู้แล้วว่าผู้หญิงคนนี้ชื่อดา แต่ยังไม่รู้แน่ๆ เขาไปทำเจ้าหล่อนตใจเรื่องอะไร หากก็ยิ้มอ่อนๆ ออกไปให้อย่างจะขอลุแกโทษะในทีหลัง กระซิบอ้อมกอดให้แน่นหนาเข้าไปอีก "ตใจเรื่องอะไรละคะ"

"ก็ตื่นมาไม่เจอใคร นึกว่าจะโดนทิ้งให้อยู่คนเดียวซะแล้ว"

หึๆ โดนทิ้ง หรือนอกเหนือไปจากนั้นคือ โดนหลอกกินฟรี แล้วไหนจะค่าโรงแรมอีก สมควรอยู่หรือที่จะต้องตใจ "พี่ก็ได้ทิ้งน้องดาเนี่ยคะ...แต่เดี๋ยวพี่ก็ต้องไปแล้วล่ะ น้องดาจะอยู่ต่อก็ได้นะ มันอยู่ได้ถึงเที่ยงพรุ่งนี้คะ"

ผู้หญิงที่วิหวัตรู้จักจะรู้ว่าชื่อ 'ดา' ทำหน้ากระแงักระงอดได้อย่างน่ารัก ปากเล็กๆ เขิดขึ้นแสดงอาการไม่พอใจ ก่อนจะซบลงไปบนนอกกว้าง และถามคำถามที่ทำให้วิหวัตรหน้าเหวอ "แล้วดาจะได้เจอพี่อีกหรือเปล่านั้นคะ ดาขอเบอร์พี่ไว้ได้ไหม"

โอ๊ะโอ เขาจำได้ว่าเมื่อคืนก่อนจะร่วมหลับนอนกัน น้องดาคนนี้ไม่มีท่าทางว่าจะเกาะเขาแฉแบบนี้เนี่ย

"ได้เจอสิคะ พี่ไปที่ร้านนั้นบ่อยจะตายไป" อย่างน้อยก็ตักปี่ละสอง

ครึ่งได้ล่วงหน้า

"ยังไงเอาเบอร์น้องตามมาให้พี่ดีกว่าคะ น้องดาจะได้ไม่เปลืองเงินค่าโทรนะคะ" แล้วเขาก็จะได้เลือกได้ด้วยว่าจะโทรไปหาน้องดาดีหรือไม่ แถมไม่ต้องเสี่ยงต่อการเปลี่ยนเบอร์ใหม่ให้ยุ่งยาก หากว่าในภายภาคหน้าเขาไม่ต้องการจะติดต่อน้องดาแล้ว

วิหวัสก็มลงกดปลายจมูกตัวเองลงไปกับจมูกเล็กๆที่กำลังถูกทำให้ย่นเพราะเจ้าของมันกำลังจะไม่พอใจกับคำตอบเขา เขียไปเขียมาพลงส่งตาวานไปให้น้องดาอยู่พัก และเมื่อมีเสียงหัวเราะหลุดลอดออกมา ชายหนุ่มก็ไม่พลาดโอกาสที่จะประทับปากตัวเองลงไปบนปากซึ่งกำลังเผยออย่างพอเหมาะพอดีนั้น ไม่นานเลย การตอบสนทนาที่วิหวัสยังต้องยอมรับว่ามีอาชีพก็เกิดขึ้น

สองร่างซึ่งกำลังกอดรัดพิดเหวี่ยงกันอยู่ค่อยๆ เคลื่อนตัวเข้าด้านในห้องอย่างสามัคคีที่สุด กระทั่งได้ทั้งตัวเองลงบนเตียงนอนแล้ว ฝ่ายชายจึงพลิกตัวขึ้นและหยุดฝ่ามือเล็กหาก็ร้อนแรงที่กำลังเคลื่อนไหวไปมาบนตัวเขาได้อย่างถูกจุดเอาไว้ด้วยการจับมันตรึงกับเตียงนุ่ม ไม่แน่นหนาแต่ก็ไม่มีทางหลุดออกมาดูรานเขาอีกแน่ๆ "พี่ต้องไปแล้วคะ วันหลังเราค่อยเจอกันใหม่ดีไหมคะ"

จบคำ คนพูดก็ลุกขึ้น คว่ำผ้าเช็ดตัวที่หลุดไปแล้วมาพันรอบตัวเองไว้และเดินไปทางห้องน้ำ พร้อมๆ กับการจับประตูเพื่อจะก้าวเข้าไป เสียงหวานใสกึ่งดังถามอย่างมีความหมาย "ให้ดาช่วยอาบน้ำไหมคะ"

หึๆ ขึ้นให้ช่วยพี่ที่ไม่ต้องไปไหนกันพอดีสิคะ วิหวัสยิ้มน้อยๆ ไปให้ตามสไลด์ก่อนจะเดินเข้าด้านในไปเลย แม้จะเห็นว่าน้องดากำลังจะลุกมาหาก็เถอะ เพราะถ้าเขาไปหาภาภิมลติกกว่านี้ จะเสี่ยงกับการโดนบ่นหูชาเอากการอยู่แล้วยังไม่ได้นัดไว้แบบนี้ด้วย แต่ไม่ว่าจะอย่างไร ที่นั่นก็ยังเป็นหลุมหลบภัยที่ดีที่สุดของเขาเสมอ จะไปหลบบ้านไอ้แพท ก็จะทำให้มันเป็นห่วงแถมยังมาเทศนาเกี่ยวกับเรื่องครอบครัว ทำไปทำมาจะ

เดือดร้อนแหม่มมันด้วยอีกต่างหาก ยิ่งบ้านอิริทธิ์ยังไม่ต้องพูด เพราะกับรายนี้เขาเข้ากับครอบครัวของมันได้ไม่ดีเท่าไรนัก อย่ว่าแต่เขาเลย แม้แต่อิริทธิ์เองก็เถอะ...

และเพราะอย่างนี้เขาจึงต้องคิดหนัก เมื่อวันใดวันหนึ่งซึ่งคงจะมีสักวันที่ภักภิมลต้องย้ายสำมะโนครัวไปอยู่กับสามี เขาจะยังยึดที่นั่นเป็นหลุมหลบภัยได้อีกหรือเปล่าหนอ ทำทางจะต้องหาหลุมใหม่เสียแล้วละที่นี้...

วิหวัสแต่งตัวอย่างรีบเร่ง พยายามไม่สนใจร่างขาเปลือยซึ่งเอาผ้าห่มมาปิดส่วนที่ควรปิดไว้ได้อย่างเหมาะสม รวากับมีช่างภาพฝีมือดีมาจัดไว้ ลมหายใจถูกปล่อยออกมาอย่างปลอดโปร่งเมื่อเหลือการกระทำอีกเพียงอย่างเดียวเขาก็จะได้ออกไปจากห้องนี้แล้ว เบงค์สี่เทาถูกดึงออกมาทำใบ ซึ่งนั่นทำให้เขาเหลือเบงค์เล็กๆ ติดกระเปาะอยู่อีกนิดหน่อยเท่านั้น...ไม่เป็นไร เดี่ยวค่อยแวะกดเอาใหม่กลางทาง หากเมื่อวางมันไว้ตรงหัวเตียง เสียงตัดพ้อของคนที่กำลังตัวมาส่งค้อนให้กันอย่างมีจริตก็ดังขึ้น "ดาไม่ได้ขายตัวนะคะ"

ชายหนุ่มยิ้มให้ก่อนจะนั่งลงแนบชิดกับร่างอุ่นๆ และก้มลงไปจนแทบจะเรียกได้ว่าพูดอยู่กับปากเขี้ยววนนั้นเพียงอย่างเดียว "พี่รู้ค่ะ ชินระดับน้องดาขายตัว พี่คงไม่มีปัญญาจ่ายแน่ๆ อันนี้พี่ให้เป็นค่ารถ แล้วเพื่อตอนเช้าน้องดาอยากทานอะไรนะคะ ส่วนค่าห้องเดี่ยวที่ออกไปจัดการเองน้องดาไม่ต้องเป็นห่วง พี่ไปก่อนนะ แล้วค่อยเจอกันใหม่"

"เดี๋ยวนะ" เสียงหวานเรียกไว้ ก่อนมือบางจะหยิบเบงค์หนึ่งใบออกมาจากกองนั้น ส่วนอีกมือคือว่าปากกาซึ่งเสียบอยู่กับกระเป๋าเสื้อของคนที่กำลังพูดคุยกัน จุดตัวเลขหลายหลักที่วิหวัสดูออกว่านั่นคือเบอร์โทรศัพท์มือถือลงไป ไม่ว่าจะเต็มใจหรือไม่แต่ชายหนุ่มก็รับมาด้วยสีหน้าชื่นบาน และท้ายสุดก็ได้ออกจากห้องนั้นอย่างใจอยาก นึกดีใจอยู่ไม่น้อยว่าเรื่องระหว่างเขากับน้องดาดูท่าจะจบง่ายกว่าที่คิดไว้ เพราะเพียงเขาแวะซื้อ

กาแพะป้องกันที่ร้านสะดวกซื้อแห่งหนึ่ง เขาก็ได้หยอดแบงค์พันแบงค์นั้นลงไปในกลุ่มบริจาคสำหรับเด็กน้อยผู้ยากไร้แล้ว

หวังว่าผลบุญครั้งนี้จะทำให้เขาไม่เป็นหมันตลอดไปทั้งชาตินี้ชาติหน้าหรือชาติไหน สาธุ...

และถ้าเขารู้ว่าโดนผู้หญิงตัวเล็กๆ หักเหลี่ยมอย่างไร บางทีคำอธิษฐานของเขาอาจจะเปลี่ยนไปบ้างกระมัง

ญานตามองชายหนุ่มลึบสายตาไปจากห้องด้วยดวงตาจู้ท่างั้น เธอพลาดไปเองที่ท่าทำว่าอยากติดต่อกับเขาก่อน นั่นก็ทำให้ผู้ชายคนนั้นไหวตัวและติดปีกติดหางบินหนีไปในบัดดล แต่ยิ่งเขาปฏิเสธเธอได้แบบนุ่มนวลชนิดที่ไม่ค่อยได้เจอบ่อยนักก็ยิ่งทำให้เธอประทับใจ ความใจกว้างเรื่องค่าใช้จ่ายต่างๆ ตั้งแต่เขาผูกสัมพันธ์กับเธอในผับเล็กๆ แห่งนั้นจนมาจบลงในโรงแรมนี้ ไหนจะแบงค์พันห้าไปซึ่งอาจจะถือว่ามากเอาการหากเทียบกับระดับราคาปกติ และอาจจะถือว่าน้อยหากเทียบกับราคาที่เขาซื้ออยู่กับพวกเศรษฐีชั้นดีกลับซึ่งนานๆ จะมีหลงมาสักที แต่ก็นั่นแหละ เธอไม่ได้ตกลงราคากับคนคนนี้ไว้ก่อนเพราะไม่ได้แสดงตัวว่าเธอเป็นผู้หญิงอย่างว่า และถ้าเป็นคนทั่วไปก็แทบจะไม่ต้องหวังอะไรด้วยซ้ำ เปลอๆ มีการทิ้งเธอไว้ให้จ่ายค่าที่พักเองอีกต่างหาก เหนืออื่นใดที่ทำให้เธอต้องอมยิ้มพลางหัวเราะคิกคักกับตัวเองราวกับคนบ้าก็คือ...ทักษะเรื่องบนเตียงของ...ของ อ้อ ของคุณวิทวัส เจริญจิระเกียรติ

ญานดาหัวเราะออกมาเสียงดังกับกระดาดแผ่นเล็กในมือที่ได้มาอย่างที่ว่าเจ้าของคงจะไม่รู้ตัวหรอก เพราะตอนนั้นอาจจะกำลังซึ้งคราบโคลทั้งหลายแหล่ออกไปจากตัวอยู่ และถึงแม้จะตรวจสอบก็คงจะรู้ได้ยาก เพราะเท่าที่ดู จำนวนนามบัตรในกลุ่มบรรจุเงินเรียบหยุกล่องนั้นยังคงเต็มแน่น...หายไปมากกว่านี้อีกสักสามใบก็อาจจะไม่มีทางรู้ด้วยซ้ำ

หญิงสาวไล่กวาดสายตาดูตามข้อมูลในนั้น แม้ว่าจะไม่มีเบอร์

โทรศัพท์มือถือ แต่แค่เบอร์ที่ทำงานกับตำแหน่งที่ตั้งของบริษัทก็เพียงพอแล้ว ว้าว เป็นระดับเมเนเจอร์เลยทีเดียว เอาไว้ว่างๆ เข้าไปสำรวจเว็บไซต์ที่ให้ไว้ในนามบัตรดูดีกว่า อย่างน้อยหากรู้ว่าบริษัทชื่อแปลกๆ นี้มีขนาดใหญ่แค่ไหน ระดับเงินเดือนของคุณวิวัสคนนี้ก็คงจะเดาได้ไม่ยากนัก และนั่นคงจะทำให้เธอตัดสินใจได้ง่ายขึ้นว่าสมควรจะกระชับความสัมพันธ์กับเขาหรือไม่ แต่จะว่าไปตอนนี้...เธอก็ประทับใจเขาอยู่ไม่น้อยแล้วนะ

บทที่ 3 สามเกลอ

"มาอะไรปานนี้นะวิท คนเขาจะนอนแล้ว" ภาภิมลบนกระปอดกระแปดเมื่อต้องเดินออกมาเปิดประตูให้คนซึ่งโทรมาปลุกเธอในตอนทีเพิ่งจะเคลิ้มหลับไปได้ไม่นาน แล้วก็ต้องหน้ามุกกว่าเดิมเมื่อผู้ชายตรงหน้าดูจะไม่รับรู้เลยว่าสร้างความเดือดร้อนให้เธออย่างไร "อย่าบ่นเป็นแม่แก่ไปอีกคนน่าภา นี่หนที่บ้านมีคนแล้ว ใจคอจะให้วิทหนีเสียปะจระเข้หรือไง"

"อ้าว อย่างนี้แปลว่าจะมาค้างที่นี่ ไม่กลับบ้านใช่ไหม" หญิงสาวถามพลางปิดประตูและเดินตามแขกซึ่งเดินลึ่วๆ เข้าบ้านไป ก่อนจะหันมาตอบเธอสั้นๆ ได้ใจความ "อื้อ"

"เอ๊ะ พ่อวิทก็ไม่อยู่ที่นี่ ทำไมให้แม่อยู่บ้านคนเดียวล่ะ"

"ก็ไม่ได้อยากให้อยู่คนเดียว แต่แม่บ่นพ่อให้วิทฟังเป็นชั่วโมงๆ ขึ้นวิทอยู่ต่อประสาทต้องเสียแน่ๆ เลยหนีออกมาก่อนนี่ล่ะ เพื่อแม่จะรู้ว่าที่คนอื่นเขาหนีกันไปหมดเพราะอะไร"

ภาภิมลสายหน้าอย่างอ่อนใจจริงๆ แล้วเธอก็แม่ของเพื่อนนั้นไม่ได้ช่างบ่นช่างว่าจนถึงกับทนไม่ได้ หากเพราะนิสัยส่วนตัวของวิทัวลเป็น

คนที่มีความอดทนต่ำและซีร่าคาญเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว เหตุการณ์มันเลย
เข้าข่ายเลวร้ายคล้ายบ้านแตกเช่นนี้ เมื่อเห็นเพื่อนไม่สบายใจหญิงสาวก็
ถามออกไปเสียงอ่อนอย่างไม่อยากจะให้มันกลายเป็นคาดคั้นหรือบีบบังคับ
"งั้นพรุ่งนี้ก็กลับบ้านไปซะใหม่"

"กลับล่ะ แต่คงดีก่น้อย"

"อ้อ สามเกลอจะนัดไปใจแตกกัน"

ชายหนุ่มพยักหน้ารับ โดยปกติแล้วพัทธวีร์ ธีรวิธ และตัวเขาจะนัด
เจอกันบ้างในวันหยุดถ้าสบโอกาสเหมาะ โดยส่วนใหญ่จะนัดกันในช่วง
เวลากลางวัน ยกเว้นวันเกิดเขาที่หัดขอเอาไว้โดยใช้สิทธิการเป็นเจ้าของ
วันเกิด นั่นคือวันก่อนวันเกิดเขาหนึ่งวันหรือในปีนี้ก็คือวันพรุ่งนี้ ทั้งสาม
หนุ่มจะไปปรา้เรียงตามสถานที่ท่องเที่ยวยามกลางคืน...ปีนี้ไอ้แพทจะไป
ได้ไหมก็ยังสงสัยอยู่ แม้ว่าจะสนิทกับอรอินท์อยู่ในระดับหนึ่ง แต่เรื่อง
แบบนี้เขาไม่แน่ใจเลยว่าสาวเจ้าจะใจกว้างพอกับการจะปล่อยให้แฟน
ตัวเองมาเรียงว่าทำราตรีกับเขาหรือไม่ ถึงมันจะแค่คืนเดียวก็เถอะ

"แล้วแพทจะไปได้หรือ เห็นแฟนเขาทำทางชี้หิ้งไม่เบาเนะ วันนั้น
เห็นจ้องภาตาไม่กะพริบเลย นี่ยังคิดอยู่นะ ถ้าวันนั้นภาติกเียนชนแถม
กับแพทขึ้นมา ไม่ภาทก็แพทโดนฉีกอกแน่"

"ไม่รู้มัน น่าจะไปได้อยู่หรอก ยังไม่เห็นไอ้แพทมาเลื่อนนัด...แล้วนี่
เตรียมข้าวของพร้อมแล้วหรือยัง จะเดินทางอาทิตย์หน้าแล้วนี่" วิทวัสเฉ
ออกไปอีกเรื่องด้วยยังไม่อยากคิดมากเรื่องเพื่อนจะหักหลังหรือไม่ในเวลา
นี้ และคำถามนั้นส่งผลให้ภาทิกลมีรอยยิ้มก่อนตอบออกมาเสียงใส
"เรียบร้อยแล้ว ไม่ได้เตรียมอะไรมาหรอก ก็เหมือนไปเที่ยวออสเตรีย
สองอาทิตย์นะ เพราะทางนั้นเค้าเตรียมไว้ให้หมดแล้ว เอาแต่ตัวสวยๆ
หน้าสวยๆ ของภาทไปก็พอแล้ว...ตกลงวิทไม่ไปงานภาแน่ๆ ใช่ไหม"

"ไปให้โดนชกสิ...ไม่ไปหรอก ภาจะมีปัญหาเปล่าๆ แต่ภารู้ใช่ไหม
ว่าถึงวิทไม่ไป แต่วิทก็อยากให้ภามีความสุขที่สุดนะ ส่วนเรื่องของขวัญ

กลับมาคุยว่ากันอีกที"

"จ๋า ภาวู้ ชอบใจวิทมากนะ วิทเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของภาเลยละ นอนห้องเดิมตามสบายนะวิท ภาขอตัวก่อน"

วิทรู้สึกมีอ่อนๆ ให้ปลางพยักหน้ารับ รอจนเพื่อนเข้าห้องไปแล้วจึงเดินแยกมาอีกทางซึ่งเป็นห้องโล่งๆ และเขามักจะใช้มันเป็นที่พักหัวนอนอยู่บ่อยๆ จนต้องหาชุดเครื่องนอนปิกนิกมาเก็บเอาไว้ จัดที่หลับที่นอนเรียบร้อยแล้วไม่ถึงสามนาที่หลังจากนั้น คนเหนื่อยเพราะเสียแรงมาเมื่อครู่ก็หลับไหลลงไปอย่างรวดเร็ว...

เสียงเคาะก๊อกๆ ที่พัาร์ทึ้นทำให้วิทสะดุ้งหน้าขึ้นมอง พอเห็นว่าเป็นใครและสีหน้าเป็นอย่างไรก็แทบจะแน่ใจในนาที่นั้นว่ามันจะมาพูดเรื่องอะไร ดังนั้นชายหนุ่มจึงทำหน้าที่เบื่อรอไว้เสียเลย

"ดูทำหน้าที่เข้า รู้หรือไม่ว่าจะมาพูดเรื่องอะไร" พัทธวีร์ถามขึ้นอย่างขำขัน เมื่อเห็นหน้าแข็งโลกของเพื่อน

"ก็พอรู้อะ ไม่ขาดไม่เกินจากสองเรื่องที่ข้าคิดไว้แน่ๆ"

"ไหนเข้ามาซิ เอ็งคิดเรื่องอะไรไว้บ้าง"

"หนึ่ง เรื่องนัดคืนนี้ มีแฟนแล้วมีปัญหาเธอใช้อัปเดต"

จบประโยคนั้น พัทธวีร์ก็สวนไปทันควัน "บ้านเอ็งสิ จะมาพูดเรื่องนั้นเหมือนกัน แต่อัปเดตเอ็งเดาไว้นะไม่ถูกวิ้ย แค่ว่ามาถามว่าคืนนี้จะไปที่ไหนแค่นั้นละ"

"อ้าวว เธอออ นึกว่าอัปเดตจะไม่ยอมให้ไปซะอีก"

ท่าทางประหลาดใจโอเวอร์นั้นทำให้พัทธวีร์แทบจะหยิบหนังสือเล่มใหญ่ซึ่งวางอยู่ใกล้มือปาใส่หน้าเพื่อน หากก็ระงับใจไว้ได้ เพราะจุดประสงค์จริงๆ ของการเดินทางมาหามันที่นี้ยังไม่ถูกเปิดเผย "แล้วอีกเรื่องหนึ่งที่เอ็งคิดละ เป็นอะไร"

"แม่ข้า...โทรหาเอ็งอะดิ เมื่อคืน"

"ถูกแพง ทำไมไม่กลับบ้านวะ ให้แม่อยู่บ้านคนเดียว ไม่เป็นห่วงหรือไง"

"ก็ไปอยู่เป็นเพื่อนแม่ซำลี ลูกรักอยู่แล้วนี่ เอ็งนะ"

"อยากเหมือนกันนะ แต่ที่บ้านซำลีก็ทิ้งไม่ได้ มีแม่อยู่กับน้องสองคนเอง ผู้หญิงทั้งนั้น ซ้ำเป็นห่วง"

"เอ็งไม่ต้องมาทำให้ซำลีรู้สึกผิดหรอก วันนี้ก็จะกลับแล้ว...ไม่ได้มาโดนบ่นใส่หูเป็นชั่วโมงแบบซำลีหว่า ก็พูดได้ดี"

"ทำหุทวนลมไปก็ได้นี่ อดทนหน่อยสิวะ แม่ทั้งคนนะเอ็ง"

"มาแลกกันมะ เอาแม่เอ็งมาเตี้ยซำดูแลให้ แล้วเอ็งเอาแม่ซำไปสักเดือนหนึ่งนะ ถ้าเอ็งไม่หนีออกจากบ้านกลางคืนซำจะหยุดเที่ยวกลางคืนตลอดชีวิตเลย เอาสิ"

พัทธวีร์หัวเราะหึๆ อ่อนใจกับการพยายามเกลี้ยกล่อมให้เพื่อนปรับตัวเข้าหาแม่ตัวเองมิใช่น้อย และที่พูดก็เอ่ยตัดบทออกมา "เออ ก็แล้วแต่เอ็งเถอะ โตๆ กันแล้ว พูดมากเตี้ยวก็หว่าซำซำขึ้นไปอีกคนเมื่อวานเพิ่งโดนว่าไปเอง"

วิหวัสสะดูดีใจกับคำบอกของเพื่อนเล็กน้อย เมื่อใจคิดไปถึงว่าใครหนอจะเป็นคนกล่าวหาเพื่อนในเรื่องนี้ จะว่าเป็นแม่พิจิตราของมันก็ไม่ไม่น่าใช่ น้องสาวอย่างพันธิตราหรือยิ่งเป็นไปไม่ได้เลย ส่วนพันธิต น้องชายอีกคนก็กำลังเล่าเรียนอยู่เมืองไกลนุ่น *นั่นใคร...หึๆ เหลือตัวเลือกเพียงหนึ่งเท่านั้นล่ะ*

"ใครว่าเอ็ง ใช้อินอะติ จับจูบไปเลี้ยงที่หลังนะ จะได้ไม่กล่าวอีก"

คนโดนยุหัวเราะหึๆ แม้จะรู้สึกอยากทำอย่างที่เพื่อนว่ามา แต่ก็รู้ดีว่าทำได้แค่คิดเท่านั้นล่ะ "ไม่เอา ซ้ำเกียจจ้อ เผลออๆ เอาไปฟ้องแม่ ซำโดนอีก...ไปละ เออ แล้วตกลงเย็นนี้ที่ไหน"

"ร้านยัยภาแหละ โทรบออกคุณเทียนด้วยละกัน งานยุ่ง"

แล้วอย่างกับเขาวางนักษัตร...หากพัทธวีร์ก็พยักหน้ารับและลุกออกมา

จากโต๊ะทำงานของเพื่อนโดยไม่ได้ว่าอะไร รู้อยู่ว่าเพื่อนคงไม่อยากเสนาห
อะไรกับใครนักในตอนนี้ เพราะอารมณ์คงไม่ปลดปล่อยเท่าที่ทำหน้าที่ทำ
ควรจะเป็นในยามปกติ

จริงๆ แล้วพัทธวีร์เองไม่อยากยุ่งเรื่องครอบครัวของเพื่อนมากนัก
เพราะเข้าใจอยู่ว่าเขาอาจจะรู้จักกับแม่ของวิหวัธส์ในลักษณะที่เรียกได้ว่า
ผิวเผิน คงเทียบไม่ได้กับคนที่ได้อยู่ด้วยกันทุกวันแน่ๆ แต่ก็พอจะรู้
เช่นเดียวกันว่านิสัยวิหวัธส์เองนั้นร้อนอยู่ไม่น้อย ดูจากภายนอกหรือถ้าให้
ตัดสินจากลักษณะท่าทาง เขาไม่ปฏิเสธหรือท้อว่าเพื่อนเป็นคนที่มี
มนุษยสัมพันธ์ดีจนถึงขั้นดีมากคนหนึ่ง หากถ้าได้มาอยู่ใกล้ซิดกันจริงๆ
แล้วจะรู้ว่า คนซึ่งยิ้มให้คนอื่นได้ง่ายๆ ก็เป็นคนที่สามารถชกต่อยกับ
คนอื่นๆ ได้ง่าย ๆ เช่นเดียวกัน

เมื่อไรหนอจะมีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีเกี่ยวกับเรื่องนี้ และ
อะไร...หรือใครกันหนอที่จะมาทำให้มันเปลี่ยนแปลงได้ แต่ที่แน่ๆ ไม่ใช่
เขา เพราะเท่าที่เพียรพยายามมาเป็นสิบปีก็บอกได้เพียงพอแล้ว ว่ามัน
อยู่นอกเหนือความสามารถของเขาแน่ๆ และรวมไปถึงของอิริทธิ์ด้วย
เช่นเดียวกัน

หวังว่าอะไรหรือใครคนนั้นจะมาถึงในเร็ววันนี้ ก่อนอะไรบางอย่าง
มันจะสายจนเกินการ ก่อนสายใยแม่ลูกจะต้องสะบัดลงก่อนเวลาอันควร
ได้โปรดมาเร็วๆ ด้วยเถิด...

"กัตะอะไรกันอยู่ละนั่น" วิหวัธส์ร้องทัก เมื่อเดินลงมาจากร้านที่ตน
ทำงานอยู่แล้วพบเพื่อนตนกับคนรักทำท่าเหมือนจะมีเรื่องขัดใจกันอยู่
คำภาวนาแวบขึ้นมาในใจว่าอย่าให้เป็นเรื่องนัดในคืนนี้เลย ไม่อย่างนั้นเขา
คงพูดไม่ออกบอกไม่ถูกถ้าเกิดต้องมาเป็นคนกลางในเรื่องนี้ ในเรื่องที่เขา
เป็นตัวต้นเรื่องเสียเองนี่ละ

พัทธวีร์หันกลับมามองเพื่อน แต่แล้วก็ต้องหันขวับกลับไปคว้านคน

ซึ่งอยู่ๆ ก็ทำท่าจะเดินหนีกันไปเสียอย่างนั้น พลังเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่พยายามทำให้เฉยขาด "รออยู่นี้ แพนกำลังมารับ"

"ไม่เห็นต้องรบกวนน้องเลย อินกลับของอินเองได้น้า ยังไม่ถึงกับลืมนะว่าต้องขึ้นรถเมล์สายไหนถึงจะถึงบ้านหรือ"

"ไม่ได้รบกวน แพนรู้ว่าวันนี้พี่จะไปกับวิทกับคุณเทียน เลยอาสามารับอินเอง เห็นว่าจะชวนไปดูหนังด้วย ยังไงรอน้องก่อนเถอะ"

เท่านั้นคนแอบฟังก็โล่งใจเมื่อชัดเจนว่าข้อขัดแย้งไม่ได้มาจากตนเองแน่นอน รอยยิ้มขบขันกระจายเต็มใบหน้า นึกดีใจขึ้นมานิดๆ ด้วยตัวเอง ยังไม่มีใครซึ่งผูกพันกันถึงขนาดต้องเป็นห่วงเป็นใยขนาดนี้ มาเป็นหนึ่งๆ ช่างๆ เพื่อนตัวเอง และพอได้เห็นใบหน้าปึงอนของรุ่นน้องก็อดแซวออกมาไม่ได้ "ทำไมวะอิน ได้กลับบ้านสบายๆ ไม่ชอบ หรือว่าจะแอบไปเที่ยวไหนไม่บอกไอ้แพน...ใช่ปะ"

อรอินหันมาขู่ว่าใส่คนปากดีทำท่าว่าจะต่อปากต่อคำ หากคนกลางอย่างพัทธวีร์ก็รั้งไว้ได้ทันควัน พลังพาเดินมาอีกทางด้วยไม่ยากให้เรื่องราวมันวุ่นวายไปมากกว่านี้ ไม่อย่างนั้นคึดคึดร้ายเรื่องนัดวันนี้จะเกิดปัญหาขึ้นอีก และโชคดียังเป็นของชายหนุ่มอยู่บ้างเพราะเห็นแล้วว่ารถของพันธิตรา น้องสาวตัวเองได้เลี้ยวเข้ามาแล้ว "แพนมาแล้วละอิน"

ยืนนิ่งอยู่ไม่นานนัก สาวน้อยพันธิตราก็เดินยิ้มร่ามายกมือไหว้ สวัสดีผู้สูงวัยกว่าอย่างถ้วนหน้า ก่อนจะกอดแขนพี่อินไว้แน่นพลังออดอ้อนอย่างไม่ปล่อยให้อีกฝ่ายตั้งตัว "วันนี้แพนจะชวนพี่อินไปเดทคะ รับรองว่าแพนส่งถึงบ้านก่อนเที่ยงคืนแน่นอน ไปกับแพนนะคะ"

อรอินที่หันไปมองหน้าคนรัก ก่อนจะหันมายิ้มหวานกับคนชวนเดท "หลังเที่ยงคืนก็ได้นะแพน งานพี่เสร็จหมดแล้วพรุ่งนี้เข้าสายๆ ได้เอ...พี่ว่า เราได้รุ่งกันเลยก็ดีเหมือนกันนะ"

เท่านั้น แล้วก็ลากสาวน้อยซึ่งกำลังหัวเราะออกมาอย่างขำขันเมื่อได้เห็นพี่ชายตนอ้าปากค้างออกไปจากตรงนั้น ท้ายสุดพัทธวีร์ก็ต้องหัน

ไปเหล่คนที่มันส่งเสียงหัวเราะมาเยาะกันอย่างมาดร้าย ทำท่าเหมือนจะบอกว่า อย่าให้ถึงที่ข้าบ้างก็แล้วกัน นั่นทำให้วิทวัสต้องกลืนหัวเราะลงไป และเดินมาตบไหล่เพื่อน "ไปกันเถอะ ป่านนี้คุณเทียนรอที่ร้านแล้ว เพลอๆ ถ้าโชคดียิ่งนี้เองอาจจะได้กลับบ้านไปรอไอ้อินก่อนเที่ยงคืนก็ได้ล่ะ"

การที่ภากิมลซึ่งกำลังพูดคุยกับเขาอยู่เงยหน้าไปยิ้มให้กับอะไรบางอย่างหรือใครสักคนทางด้านหลังนั้น ทำให้ธีรวิธค่อนข้างแน่ใจว่า เพื่อนเขาทั้งสองคนต้องมาแล้วแน่ๆ ยิ่งแน่ใจมากขึ้นเมื่อมีลัมผัสแผ่วๆ ลงบนไหล่ เขาๆ แบบนี้คงเป็นคุณแพท เพราะถ้าเป็นคุณวิทวัสก็ มันจะต้องตั้งปึกเป็นอย่างน้อย ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นและยิ้มให้กับเพื่อนๆ ที่ตามมาสมทบ

เมื่อทุกคนทักทายกันเรียบร้อยภากิมลก็ลุกขึ้น "เดี๋ยวภาให้เด็กเอาเมนูมาให้ละ วันนี้เต็มที่แล้ว ภาเลี้ยงเอง"

"ไม่เอาเลยภา วันนี้วันเกิดวิท ไม่ใช่งานแต่งงานภา อย่ามามัวน่า" วิทวัสขัดขึ้นทันควัน แล้วก็ได้รางวัลเป็นค้อนวงเบ้งจากคนที่อุตส่าห์จะเลี้ยง

"ไม่ต้องลตด้วยก็ตินะ วิทมันรวยอยู่แล้ว" พัทธีวีร์เสริมขึ้นอย่างขำๆ เรียกรอยยิ้มจากเจ้าของร้านได้ "เป็นความคิดที่ดีมากเลยแพท งั้นวันนี้แพทกับคุณเทียนเต็มที่แล้วนะคะ ภาอยากให้คุณบางคนหมดตัวจริงๆ ...ภาขอตัวก่อน แล้วจะกลับเมื่อไหร่อย่าลืมาแวะไปบอกภาด้วยนะ"

ภากิมลยิ้มรับสามรอยยิ้มที่ส่งมาให้ ตบไหล่วิทวัสซึ่งเธอสนิทที่สุด อีกครั้งก่อนจะหันหลังเข้าไปในร้าน คาดว่าคงจะขึ้นไปชั้นสองซึ่งจะมีเคาน์เตอร์ให้นั่งทำงานอยู่ เมื่อสามหนุ่มได้อยู่ด้วยกันโดยปราศจากบุคคลที่สี่ ธีรวิธก็เอ่ยขึ้น "สุขสันต์วันเกิดนะคุณวิท แก่ขึ้นอีกหนึ่งปีแล้ว" คำพูดเรียบๆ บวกสีหน้ายิ้มๆ ตามสไตล์นั้นแหละเอาคนซึ่ง แก่ขึ้น

อีกหนึ่งปี' หน้าเบ้ "ไม่เอาสิ เอาเป็นโตขึ้นได้ใหม่ จะได้ดูเหมือนตัวเองเป็นเด็กกำลังโต"

นั่นเรียกเสียงหัวเราะจากคนฟังได้ เพราะรู้ว่า ก็น้อยว่าทั้งเจ้าของวันเกิดและพวกตนห่างไกลจากคำว่า 'เด็ก' แล้วขนาดไหน หากหัวข้อการสนทนาก็เปลี่ยนไปเมื่อวิหวัสนี้ก็จะไรขึ้นมาได้ "เอ้อ แล้วตกลงคุณเขียนเอาไปเรื่องงาน"

"เออ นั่นสิ ว่าจะถามก็ลืมไปเลย" พัทธวีร์เสริมขึ้น และรอยยิ้มจางๆ ก็เกิดขึ้นบนใบหน้าของคนที่เป็นหัวข้อสนทนาอยู่ในตอนนี้ "ออกแล้วตอนนี้อยู่ในช่วงศึกษาที่บ้าน พี่สาวกับแม่อดข้อมูลไม่ยุ่งเลย"

จบประโยควิหวัสนี้ก็ทำท่าขนพองสยองเกล้า และคนร่วมโต๊ะก็รู้ว่าเพราะอะไร เพราะวิหวัสนี้เอ่ยถึงแม่ตัวเองที่เป็นแม่เฒ่าไม่เม้ากับเพื่อนนั่นเอง

พัทธวีร์ส่ายหน้าอย่างอ่อนใจปนขำๆ กับท่าทางไม่ปิดบังความรู้สึกนั้น ก่อนเอ่ยขึ้นด้วยเรื่องไม่ไกลจากหัวข้อเดิมนัก "แล้วคุณเขียนจะลงมาดูงานที่บริษัทบ้างไหม เผื่อจะเซ็ทฝ่ายกฎหมายขึ้นมาจริงๆ จังๆ ซะที"

"ไม่ไหว แต่ดูงานที่บ้านก็ทำเอาปวดหัววันละหลายชั่วโมงแล้ว เอาไว้ที่บ้านเป็นระบบลงตัวมากกว่านี้อาจจะพอไปช่วยทางนั้นได้บ้าง แต่ตอนนี้ขอเอาเปรียบไปเรื่อยๆ อย่างนี้ก่อน ไม่งั้นได้อัปเป้ตัวเองไปโรงพยาบาลประสาทแน่ๆ"

เท่านั้นพัทธวีร์ก็ได้แต่หัวเราะเบาๆ และไม่ได้พูดอะไรออกไปอีก เพราะถ้าคุณเขียนผู้พูดน้อยประจำกลุ่มสามารถร้ายยาวมาขนาดนี้ แสดงว่าสถานการณ์ทางบ้านอาจจะเข้าขั้นวิกฤตสำหรับวิหวัสนี้ หรือถ้าพูดส์ได้วิหวัสนี้ก็ต้องบอกว่าเข้าขั้น 'นรก' เลยเสียล่ะ และก่อนที่ใครจะได้พูดอะไรขึ้นมาอีก วิหวัสนี้ยกมือทั้งสองข้างขึ้น ตั้งฝ่ามือไว้ราวกับตำรวจจรรยาภากำลังห้ามรถไม่ให้วิ่งยังไถ่ยังงั้น พอเพื่อนให้ความสนใจก็ประกาศกร้าว "พอ! พอแล้วสำหรับเรื่องงาน ขออ้อล่ะท่านๆ ทั้งหลาย

วันนี้สุดสัปดาห์ไม่พาไปสถานที่อีกทีก็กรี๊ดโครม นี่ถ้าพวกท่านยังคุยเรื่องงานกันอยู่ เดี่ยววิหวัศจะนอนแล้วก็จะหนีกลับบ้านแล้วด้วย"

"อ๊ะ นั่นสิ ผมยังงงๆ พอคุณแพทโทรไปบอกว่ามาร้านนี้ก็ยิ่งแปลกใจอยู่ หรือว่าคุณวิหวัศมีแฟนแล้ว"

คุณวิหวัศทำหน้าราวกับคนพูดได้พูดคำสาปพิฆาตใส่ตัวเอง และถ้าตอนนี้กำลังชด่น้ำอยู่วิหวัศก็มั่นใจว่าตัวเองต้องสลักน้ำแล้วต้องพ่นมันใส่หน้าอิริทธิ์แน่ๆ "บ้าน่า ยังไม่มีหอรอก แค่นี้เออๆ พักนี้เวลาไปเที่ยวแล้วดวงไม่ค่อยดีเลย"

โดยเฉพาะถ้าผลออกไป 'ต่อ' กับใครสักคน คราวน้องदानนั้นก็เกือบชวยและไม่น่าเชื่อว่าเศสน้องดาจะทำให้วิหวัศหมดอารมณ์ในการท่องเที่ยวริลกันไปเยอะไม่น้อย ด้วยรู้สึกเหมือนกับตัวเองจะแรงสู้สาวๆ สมัยนี้ไม่ได้มากขึ้นทุกทีๆ แถมยังรู้สึกเอียนๆ เบื่อๆ กับวิถีจักรอันซ้ำไปซ้ำมาอยู่ไม่น้อย ไปนั่งดริงก์ สอดส่องสายตาสาวๆ สวยๆ สักคนซึ่งพร้อมจะขึ้นเตียงกับเขาหลังพับปิด เปิดตุตซึ่งหนีคู่กรณีอย่างไม่ทิ้งร่องรอยให้ตามเจอแต่เขาก็ตอบแทนน้ำใจให้เป็นตัวเงินทุกครั้ง

แรกๆ ก็สนุกดีอยู่หอรอก เพราะกว่าจะได้ใครสักคนมาอ้าแง้มกันอย่างน้อยก็ต้องเจอกันสักสามครั้งเป็นอย่างต่ำ แต่พอหลายปีเข้าจนกระทั่งถึงตอนนี้ที่เพียงพบหน้าและถูกใจจนสามารถลงเอยกันได้ใต้อินเดียวเลย มันก็ชักจะเริ่มเซ็งเซ็งขึ้นมานิดๆ เสียแล้วแฮะ กระนั้น...ก็ยังคงเซ็งน้อยกว่าการกลับบ้านไปเจอแม่บ่นอยู่ดี เขาแน่ใจพันเปอร์เซ็นต์!

"วิท...วิท ตีนเถอะลูก วิท...นายวิท!"

การร้องเรียกซึ่งมาพร้อมเสียงทุบประตูโครมนั้น ส่งผลกับคนที่นอนซุกผ้าห่มเหม็นอู่มเพียงแต่ทำให้หัวยุ่งๆ ผงกขึ้นมาจากหมอนเพียงนิดเท่านั้น หากเมื่อเสียงเรียกของผู้เป็นแม่บวกกับเสียงเคาะประตูยังคงดังก้องอยู่ วิหวัศก็ค่อยๆ สะโหลสะหลลอกจากเตียง ลากร่างไว้วิญญูณ

ของตนไปเปิดประตูและยืนหลับม่านอยู่ตรงนั้นเอง

วิรงรองตีแผ่เยลบนไห่ล่หนาๆ ของคนที่ยืนหลับได้หน้าตาเฉย กระทั่งต้องบิดเนื้อกันเลยทีเดียวน คนขี้เซาจึงยอมลีมตามมาพูดกับเธอ

"อะไรนะแม่ นี่ไฟยังไม่สางเลยนะ ปลุกวิฑทำไมเนี่ย"

"จะปลุกให้ไปใส่บาตรนะลิ อาบน้ำแต่งตัวเถอะ ของแม่เตรียมให้หมดแล้ว พระผ่านหน้าบ้านเราทกโมงนะ"

"แม่ก็ค่อยมาปลุกตอนทกโมงซี วิฑนอนอนต่อก่อนนะ"

นั่นทำให้คนเป็นแม่ส่งเสียงคล้ายจะกรี๊ดอยู่ในลำคอ ฟาดคนห้วงนอนไปอีกแผ่เย "นี่มันตีห้าครึ่งแล้วนะวิฑ อาบน้ำแต่งตัวเข้า เราคงไมคิดจะเอาสภาพเหมือนศพอย่างนี้ไปตักบาตรใช้ใหม่ หรืออยากให้แม่บ่นรับวันใหม่ แถมเป็นวันเกิดด้วยอย่างนี้ ฮะ?"

เท่านั้นเจ้าของวันคล้ายวันเกิดก็ลู่หน้า รู้สึกตัวเองตาสว่างขึ้นมาในทันใด บอกรอกไปเสียงอ่อน "ขอสิบนาทินะแม่ เดี่ยววิฑตามลงไป"

ไม่ขาดไม่เกินจากที่ได้บอกไว้ วิฑวิฑก็ตามแม่ลงมาในครัว ได้ช่วยเพียงจัดของซึ่งเตรียมไว้อย่างดีแล้วลงถาดใหญ่ เพื่อให้ง่ายต่อการเคลื่อนย้ายไปตั้งโต๊ะธะรอยงหน้าบ้านเท่านั้นเอง และอาจจะเป็นเพราะว่าแม่ตักบาตรเป็นประจําอยู่แล้วทุกวัน ทำให้กะเวลาในการมารอนิมนต์พระได้อย่างพอเหมาะพอดี ไม่จุกละทุกและในขณะเดียวกันก็ไม่ต้องรอจนเกิดอาการไม่แน่ใจว่าพระท่านจะมาหรือไม่

แม้ว่าการใส่บาตรจะเป็นเวลาเพียงไม่กี่นาที ทากวิฑวิฑก็ต้องยอมรับมันทำให้เขารู้สึกปลอดโปร่งสบายใจยิ่งนัก และถึงจะรู้สึกเช่นนั้นแต่ชายหนุ่มก็ตั้งใจให้ลูกจากเตียงนอนมาใส่บาตรกับคนเป็นแม่ในทุกๆ เช้า ไม่ได้อยูดี ได้แต่อนมุมนาไปกับแม่ด้วย ก็หวังว่าการกระทำเช่นนั้นจะทำให้เขาได้บุญบ้างไม่มากก็น้อยละนะ

วิฑวิฑสวมกอดร่างอวบๆ ของคนซึ่งกำลังวางภาชนะใช้แล้วลงอ่างล้างจานเพื่อรอเวลาให้แม่บ้านมาทำความสะอาด กดจมุกตัวเองไปบน

แก้มนุ่มนูนนั้นและเอ่ยเบาๆ "ขอบคุณแม่มากๆ ครับผม อุตุส่าห์แบ่งวิท ออกมา แล้วก็เลี้ยงมาจนโตหล่อขนาดนี้...วิทรักแม่นะครับ"

จบคำหวานหยดที่ไม่ต้องเสแสร้งเหมือนเวลาพูดกับสาวๆ บางคน ชายหนุ่มก็หอมลงไปจุดเดิมอีกหนึ่งพอด ยังไม่ยอมคลายอ้อมกอดเพียง คลายอกให้หลวมเพื่อให้แม่ของตนหันกลับมาหากันได้เท่านั้น

วิรงรองเกาะแขนลูกชายซึ่งวันนี้ตัวสูงใหญ่กว่าเธอมากนัก แต่ไม่ว่า อย่างไรพ่อหนุ่มคนนี้ก็ยังเป็นเด็กน้อยเสมอในสายตาเธอ เอ่ยตอบกลับไปเบาๆ พร้อมรอยยิ้ม "แม่ก็รักวิท โตขึ้นอีกปีแล้วก็เลิกทำตัวเหลวไหล ลักทีนะ แล้วก็รีบๆ มองหาลูกสะใภ้ให้แม่ได้แล้ว แม่อยากอุ้มหลาน"

แขนซึ่งคลายลงเลยในทันใดกับหน้าตาเบื่อหน่ายของลูกชายทำให้ วิรงรองจุกอกอย่างซัดใจและเสียงที่ออกมาก็ไม่แพ้กัน "อะไร พุดแค่นี้ก็ ไม่ได้หรือไง นี่ถ้าไม่รักแม่ไม่พุดหรือกนะ เรานะที่เยวตึกๆ เทบจะทุกวัน เลย แล้วเวลาไปเที่ยวที่แบบนั้นนะ อย่างนี้ว่าแม่ไม่รู้ันะว่าเราไปเจอผู้หญิง แบบไหน แม่บอกไว้ก่อนเลยนะ หัวเด็ดตีนขาดยังไงแม่ก็ไม่รับผู้หญิง พรรคันนั้นเป็นลูกสะใภ้ ไม่ให้ใช้นามสกุลด้วยแน่ๆ นี่! ได้ยินที่แม่พุดใช้ไหม นี่ไม่ได้ขุ่นนะ แม่เอาจริง!"

เสียงที่ต้องดังขึ้นๆ ในประโยคหลังๆ นั้นเนื่องมาจากคนชอบเที่ยว ดึกหันหลังหนีเดินกลับขึ้นห้องไปเสียแล้ว รู้ล่ะว่าพรจากบุญการมีนมัสสิริมงคลมากมายเอาการอยู่ หากพรซึ่งมีลักษณะการให้เช่นนี้เขาขอไม่รับ ก็แล้วกัน เพราะมันอาจทำให้เขาเที่ยวเฉาไปทั้งวันเลยทีเดียวนะ

"จ๊ะเอ๋!"

วิทวัสลงมือไปเล็กน้อย เมื่อเดินเข้าโต๊ะทำงานของตัวเองแล้วพบว่า มีตัวประหลาดมานั่งจุ่มปุ๊กทำหน้าที่เป็นเล่นเพื่อรอ 'จ๊ะเอ๋' เขาอยู่หลัง พาร์ทิชั่น หลังจากได้มองหัวจรดเท้าเพราะการแต่งกายของคนที่ยึดตัวยืน ขึ้นมันข้างสะดุดตา แม่จะยอมรับว่าอรอินท์เหมาะกับการแต่งตัวซึ่งออก

แนว 'ติสต์' แบบนี้อยู่ไม่น้อย แต่ก็ยังเอ่ยถามออกไปให้คนโดนถามเสีย เซลฟ์เล่น "นี่ไงใส่เสื้อคอกระเช้ากับโสร่งมาทำงานเนี่ย"

อรอินท์เท่าสะอวดหมับ หากก็ไม่อยากต่อความยาวสาวความยืด เพราะเป็นเรื่องปกติที่ผู้ชายหน้าชาวคนนี้ชอบพยายามจะทำให้เธอเสีย ความมั่นใจ แม้ว่าจะไม่เคยสำเร็จแต่ก็ไม่เคยเห็นละความพยายามสักที หญิงสาวคว้าเก้าอี้มานั่งและส่งกระดาษแผ่นเล็กให้เจ้าของพื้นที่เสียโดยไว ก่อนจะได้เห็นคนที่รับมันไปขมวดคิ้วมุ่น

"อะไรวะ"

"เฮ้ เบอร์รี่ เบอร์รี่สาวอะ"

"สาวไหน...แจน ไครอะ แจน"

อรอินท์เกาหัววิก รีบแจงออกมาอย่างรวดเร็วเพราะมันใกล้เวลาทำงานเข้ามาเต็มทีแล้ว "แจน การตลาดบริษัทนี้ไง ที่พี่ทเคยบอกให้อินท์ไปขอเบอร์รี่มาให้อะ จริงๆ อินท์ได้มานานแล้วละ แต่กะจะเอามาให้วันนี้ เป็นของขวัญวันเกิดไง"

วิหวัสหัวเราะออกมาหนึ่งที พิจารณาตัวเลขบนกระดาษแผ่นนั้นอีก ที่ก่อนหันมากัดคนเสมือนใจดี "โอ้ อັงก เนี่ยนะของขวัญวันเกิด ไม่ลงทุนเลยนี่หว่า แน่จริงไปเอาน้องแจนผูกโบมาให้ดิ"

"แหม น้องแจนผูกโบ อินท์ยังไม่อยากบาปไปมากกว่านี้หรอก แค่ออ เบอร์รี่มาให้ที่อินท์รู้สึกเหมือนตัวเองโคตรบาปอยู่แล้ว ยัยแจนเป็นคนน่ารักจะตาย อ้อ แล้วของขวัญวันเกิดอะ อินท์กับพี่แพทต่างหากละ"

"หุ้่น?" เสียงเคลือบแคลงและสีหน้าซึ่งแสดงว่ารู้ทันรู้สึกจริงนั้น ทำให้ออรอินท์ต้องส่งเสียงจิกจิกก่อนแจงออกมาเหมือนเสียไม่ได้ "ก็อินท์เลือก พี่แพทจ่าย ให้กะตังค์แล้วพี่แพทไม่เอาเองนี่"

นั่นทำให้วิหวัสหัวเราะออกมาจนได้ "เออ อ้ออิน แบบนั้นมันไม่เรียกว่าหุ้่นเว้ย ไปไหนก็ไปๆ จะทำงานแล้ว บอกอ้อแพทให้ขึ้นเงินเดือนได้แล้ว งานหนักชิบเป๋ง นี่เพิ่มเซิร์ฟเวอร์มาอีกตั้งสองตัวแต่ยังไม่เพิ่มคนให้ โหย

ดูกันหัวบานเลย"

"ถ้าไปได้ อินย์ให้ขึ้นให้อินดีกว่าอีกไปแล้ว งานหนักเหมือนกันแหละ
น่า"

ลับร่างเจ้าของผมยาวสีน้ำตาลสวยนั้นแล้ว วิหวัสถ์หีบกระดาดษ
สี่รักนั้นมาดูอีกที ก่อนเสียงแจ้วของรุ่นน้องจะดังขึ้นอีกรอบในหัว
ยัยแจ้วเป็นคนน่ารักจะตาย... ไซ้ และเพราะเขาเองก็รู้แบบนี้จากการ
ลองเข้าไปพูดคุยด้วยสักสามสี่หน กระดาดษแผ่นนั้นจึงถูกขยำก่อนปาลง
ถึงขยะอย่างไม่ดี ผู้หญิงดีๆ แบบนั้นยังไม่ใช่ความต้องการของเขาใน
ตอนนี้ และดูเหมือนคนข้างกายของเธอก็ดูดีเป็นสุภาพชนเหมาะสมกัน
อยู่แล้ว เพราะงั้นปล่อยให้เจ้าหล่อโน่ไปตามทางที่ดีจะดีกว่า

เขายังไม่พร้อมจะทำตัวให้คู่ควรกับใครทั้งนั้น!

บทที่ 4

สุขสันต์วันเกิด

โทรศัพท์มือถือเครื่องเล็กซึ่งยื่นมาจากนปะทะอกทันทีที่ลงจากรถ หน้าชูตบึ้งดูคล้ายกับว่าจะมีน้ำตาคลออยู่ด้วยนิดๆ ของคนเป็นแม่ทำให้ วิหวัสขมวดคิ้วเข้าหากันแน่น และต้องรีบเจ้ามือถือเครื่องนั้นมาแบบงงๆ มีไชน้อย

"ถามพ่อเราซิว่าจะกลับบ้านบ้างไหม ถามซิ ว่าวันเกิดลูกนะ จำได้บ้างหรือเปล่า!"

เสียงแหวนั้นทำให้ชายหนุ่มพอเดาได้ว่าใครถือสายอยู่ปลายทาง "พ่อเหรอ... วิทเองครับ"

"พ่อเราจะไม่ยอมกลับบ้าน วันนี้วันเกิดลูกแท้ๆ เลยนะ" และประโยคนั้นของแม่ก็ทำให้แน่ใจได้เลยว่า แม่กำลังหัวฟัดหัวเหวียงเรื่องพ่อ ไม่ยอมกลับบ้านซึ่งก็กินเวลาจะเป็นเดือนอยู่แล้ว และแม่ก็เอาเรื่องวันเกิด เขามาบังหน้าเพื่อจะต่อว่าพ่อได้อย่างเต็มปากเต็มคำ นั่นทำให้วิหวัส สุดลมหายใจเพื่อระงับอาการเบื่อหน่าย ก่อนพุดกับพ่ออย่างไม่พยายาม จะรักษาหน้าใจคนซึ่งยืนฟังอยู่ทางนี้เลย

"พ่อจะไม่กลับบ้านเหรอ... ไม่เป็นไรหรอกพ่อ อวยพรทางโทรศัพท์"

ก็พอ..."

หน้าตาเกรี้ยวกราดของแม่ขณะที่เขาต้องรับฟังคำอวยพรจากผู้เป็นพ่อเล่นเอาวิหวัสบอกอารมณ์ไม่ถูกไปเลยในตอนนั้น หากก็เลือกการหันหลังให้คนอารมณ์ไม่ดีเสีย กระทั่งคำอวยพรยาวเหยียดนั้นจบลงจึงเอ่ยออกไปสั้นๆ "ขอบคุณครับพ่อ พ่อไม่ต้องห่วงวิหณะ อยู่ที่นี่นั่นจนกว่าจะสบายใจเถอะครับ"

จบประโยคนั้นคนพูดก็ต้องสะดุ้งโหยง เพราะฝ่ามือซึ่งพาดลงมากลางหลังนั้นดูคล้ายกับคนพาดจะไม่อ่อนแรงเลยแม้แต่น้อย ยังไม่ทันจะได้ตั้งตัว แม่ก็กรีดเสียงมาเป็นคำตัดพ้อยาวเหยียด "พุดยั้งี้หมายความว่าไง หมายความว่าอยู่ที่นั่นมันไม่สบายใจใช่ไหม หา! ใช้สิ ฉันมันแก่แล้วฉันมันขี้บ่น ใครอยู่ใกล้ก็รำคาญ แล้วนี่จะกลับมาทำไม สะ กลับมาทำไมแน่จริงก็ไปเลยสิ ไปไหนก็ไป ไม่ต้องกลับมาเลย ไปเลย!"

วิหวัสนั้นรู้สึกที่ตัวเองสงบได้อย่างประหลาดในเวลาที่ต้องมาดูแม่ตัวเองพุ่มพวยใหญ่โตเช่นนั้น มือใหญ่ยื่นโทรศัพท์ใหม่มือคืนไปให้เจ้าของอย่างเฉยชา ถัดจากนั้นก็เปิดประตูรถก่อนพาตัวเองออกจากบ้านได้อย่างไม่ไยดี ไม่แม่แต่จะหันกลับไปมองด้วยซ้ำว่าเมื่อเขาออกมาแล้วนั้นผู้เป็นแม่จะมีอาการอย่างไร...

นี่ช่างเป็นวันเกิดที่ดีที่สุดในชีวิตเลยเชียว!

หลังจากมาจอดนั่งบนริมถนนสายหนึ่งเป็นเวลากว่าสิบนาที เจ้าของรถก็หยิบมือถือตัวเองขึ้นมาและกดโทรหาเพื่อนสนิทซึ่งมั่นใจว่ามันจะช่วยทำสิ่งที่เขาจะขอร้องแน่นอน

"เออ นี่ข้าเองนะ เอ็งไปหาแม่ข้าที่บ้านหน่อยสิ อาจจะต้องฟังแม่ด่าข้าสักสองสามชั่วโมงนะนะ ทนเอาหน่อย"

พัทธรี่ซึ่งอยู่ทางปลายสายหนึ่งอึ้งไปชั่วครู่ ก่อนตอบกลับมาอย่างงงๆ "ให้ข้าไปหาแม่เอ็งที่บ้าน แล้วเอ็งอยู่ไหน"

"อยู่ข้างนอกเนี่ย เพิ่งโดนไล่ออกจากบ้านมา กลัวแม่ขาดใจตายถ้าไม่ได้บ่นให้ใครสักคนฟังวะ เอ็งไปฟังให้หน่อยละกัน"

"วันนี้วันเกิดเอ็งนี่หว่า ทำไมไม่อยู่กับแม่"

แม้เสียงเพื่อนจะไม่มีแววต่อว่าหากคนฟังก็ยังคงหงุดหงิดไม่ได้ "บอกว่าโดนไล่ออกมาไง ถ้าไม่ไปก็ไม่มีอะไร แค่นี้ละ"

แม้จะวางสายกลางคัน แต่ก็มันใจเต็มร้อยว่าไม่เกินหนึ่งชั่วโมง หลังจากนั้นพิททวิร์จะต้องไปปรากฏกายที่บ้านเขาอย่างแน่นอน... ว่าแต่เขาเถอะ จะไปไหน จะไปร้านเดิมๆ ก็เบื่อไปเสียแล้ว จะหาร้านใหม่ๆ ก็ไม่มีอารมณ์จะวนหา *จุดนอนฟังเพลงมันแฉวนี่แหละวะ*

ทันทีที่ตัดสินใจได้ วิทวัสก็เอื้อมมือไปเปิดเครื่องเสียงติตรถยนต์ก่อนจะเลยไปเปิดลิ้นชักเพื่อหาแผ่นเพลงที่จัดเก็บเอาไว้ และกระดาศลิซมพูซึ่งยังจำได้ว่ามีกลิ่นหวานเยียนอย่างไรก็ดึงสายตาให้ไปจดจ่ออยู่กับมัน มือใหญ่หยาบมันมาพิจารณาดูอย่างจะไตร่ตรอง *ร้านอาหารเลิศรส พิภูลทอง* จากนั้นก็ไปไกลเอากการเพราะอยู่เกือบๆ นอกเมืองเลยทีเดียว แต่ถ้าจะไปคงใช้เวลาไม่นานนักเพราะถนนเส้นนี้ไม่มีปัญหาเรื่องการจราจรติดขัด แผ่นที่ด้านหลังนามบัตรก็ชัดเจนจนมั่นใจว่า เขาจะไม่มีทางหาร้านนี้ไม่เจอแน่ๆ

กระดาศใบเล็กถูกเคาะกับพวงมาลัยรถเบาๆ คล้ายคนถือกำลังใช้ความคิดอย่างหนัก

สองชั่วโมง...สองหมื่นห้า

แหมนี่...สามสิบสี่ ไม่น่าขาดไม่น่าเกิน

วิทวัสยกมือข้างที่ได้สัมผัสหน้าอกซึ่งประมาณการไว้ว่าสามสิบสี่มาตุ๋นอีกครึ่ง กระแสบางอย่างซึ่งพุ่งพรวดขึ้นมาพร้อมๆ กับที่จำได้ว่ารู้สึกอย่างไรตอนได้จับก็ทำให้เขาตัดสินใจได้ เอาเถอะ สองหมื่นห้าสำหรับวันเกิดของเขา กับน้องแหมนี่ คงจะเป็นของขวัญที่น่าจะทำให้เขาพอใจได้ไม่น้อย

โอ๊ะโอ... ยัยป้าพิกุลทองนี่ เข้าถึงรสนิยมผู้ชายจริงๆ แฮะ

วิทวัสคิดได้อย่างนั้นเมื่อได้เห็นเด็กโบทกรดตาคนนมโต เด็กต้อนรับหน้าหมวยเพรียวบาง เด็กเลิร์ฟหลายคนซึ่งหน้าตาและรูปร่างเข้าขั้นคัดมาแล้วอย่างตี หีๆ หลายแบบหลายสไตล์ที่เคยได้ยีนนั้นไม่ใช่แค่ราคาคุยจริงๆ ด้วยสิ เมื่อได้เห็นว่าร่ามข้อมของคนที่ตนเคยเจออยู่หลังเคาน์เตอร์ก็ตรงดิ่งเข้าไปเอ่ยทักพร้อมรอยยิ้ม "จำผมได้ไหมครับ"

พิกุลทองเงยหน้าขึ้น รำลึกความจำอยู่อีกประมาณเกือบนาทีก็ยิ้มกว้าง เรื่องจำคนนี้เป็นคุณสมบัติพิเศษที่ติดตัวมาตั้งแต่ไหนแต่ไร และมันก็ช่วยเสริมให้กิจการด้านมืดของแกเติบโตจนทุกวันนี้แน่แหละ "จำได้สิคะ คุณห้องวันนั้นทำงานแต่งงาน แหม ใครจะไปลืมผู้มีบุญคุณได้ล่ะ แล้วยี่... มาทานอาหารเฉยๆ หรือว่าจะมาหาอะไรพิเศษๆ ด้วยเอ่ย"

"จะมาลองทำตัวเป็นวีไอพีดูสักวันครับ"

เท่านั้นพิกุลทองก็ยิ้มรับอย่างรู้ความนัยที่แฝงมากับประโยคนั้น ก่อนจะทำหน้าเสียดายเมื่อนึกอะไรได้ "วันนี้แนนนี่ไม่ได้มาทำงานคะ เห็นบอกว่าคุณนี่จะมีสอบวิชาเอก"

สอบ... เเวร ยังเรียนอยู่หรือนี้ แต่คำว่าวิชาเอกนั้นพอจะช่วยยืนยันได้ล่ะว่าเจ้าหล่อนเรียนระดับอุดมศึกษาแล้ว เขายังไม่ยอมเสี่ยงต่อการตกนรกมากไปกว่านี้ด้วยการซื้อบริการทางเพศกับเด็กยังไม่บรรลุนิติภาวะหรอกนะ

"ยังงี้ดีล่ะเนี่ย พี่ไม่ยอมให้คุณห้องมาก่อเสียด้วยสิ เดี่ยวพี่ลองโทรคุยให้หะ รอแป๊บจ้ะ"

จบคำบอกนั้น วิทวัสก็เห็นสาวใหญ่บรรจงหยิบมือถือออกมาใช้งาน พักเดียวก็มีการเจรจาเกิดขึ้น

"แนนนี่เหรอะคะ นี่พี่พิกุลเองนะ มีลูกค้ำมาถามหาหนูนะคะ"

และคนสองคนที่อยู่ทางนี้คงจะไม่ได้เห็นหรือกว่าปลายสายอีกด้านถึงกับขยี้หัวตัวเองแรงๆ เล่นเอาผมที่มวยไว้เพื่อป้องกันมันมาบังตาเวลา

อ่านหนังสือเริ่มฟูและไม่เป็นระเบียบ หน้าตาเละเทะเพราะงุนงงจากการอ่านหนังสืออยู่แล้วยิ่งและหนักเข้าไปอีกเมื่อมีอาการช่อดอกช่อดใจมาผสมด้วย ก่อนจะชี้แจงผู้ติดต่อถึงเหตุผลของตน "หนูบอกเจ้ไปแล้วนี่คะ ว่าพรุ่งนี้มีสอบ หนูไม่รับงาน"

"จ๋าๆ พี่พิกุลรู้จ้ะ ว่าหนูมีสอบ แต่ก็แค่สองชั่วโมงเองนี่นา ถือว่าพักสมองไปจ้ะ ลูกค้าคนนี่ที่ถูกระตะเป็นพิเศษด้วย ไม่อยากให้เค้าเสียเที่ยวเลย"

"ไม่เอาคะ หนูยังอ่านหนังสือไม่รู้เรื่องด้วย ถ้าเจ้ทำแบบนี้วันไหนที่มีสอบหนูจะปิดมือถือจริงจังๆ นะ"

"โอ๊ะๆ ใจเย็นๆ นะจ้ะหนูเนนเนนี่ อย่าเพิ่งโกรธๆ หนูไม่ออกมาแน่ๆ เหรอ ไม่ลองคิดดูใหม่เหรอ"

"สองหมื่นแปด" วิทวัสพึมพำออกไปเบาๆ หากคนหน้าเงินได้ยื่นชัดเจนและรีบให้ข้อมูลกับคนทำงาน "ตายตาย เนนเนนี่ นี่พี่เค้าให้สองหมื่นแปดจ้ะ คิดอีกทีนะ นะๆๆ"

เท่านั้นคนซึ่งค่าตัวแพงอัปกัผู้ดูลูกขึ้นนั่ง ตาโตกับเงินที่จะได้รับมากขึ้น ก่อนจะนั่งงันพลาถักปากอย่างใช้ความคิด พึมพำออกมาเบาๆ "สองหมื่นแปดเลยเหรอ"

พิกุลทองซึ่งความละโมภฉายชัดขึ้นทางแววตาหันมามยิ้มหวานให้คนรอฟัง และเอ่ยปดออกมาด้วยน้ำเสียงเกรงใจที่วิทวัสฟังออกว่ามันเสแสร้งไม่ใช่หน่อย "คือว่า น้องเค้าขอค่าเหนื่อยเพิ่มนะจ้ะ เพราะยังไงคีนี่น้องเค้าก็ต้องอ่านหนังสือสอบต่อคงไม่ได้พักผ่อน เป็นสามหมื่นห้าได้ไหมเอ่ย"

จำนวนเงินซึ่งได้ยื่นแว่วๆ เล่นเอาคนจะได้เงินก้อนโตนั่งตัวเกร็งรอฟังอย่างลุ้นผลเต็มที่ หากเธอไม่มีทางได้รู้ว่าโอกาสสนข้างวางเลื่อนเต็มที่เพราะลูกค้าถึงกับขมวดคิ้วและส่ายหน้าปฏิเสธทันควัน ก่อนพิกุลทองจะทันได้ระวังตัว มือใหญ่ก็เอื้อมมาจากโทรศัพท์ไปจากมืออวบอูมอย่าง

รวดเร็วและกรอกเสียงลงไปเสียเอง

"ฉันให้เธอได้เต็มทีสามหมื่น โอเค หรือไม่โอเค"

คนปลายสายถึงกับพวาเฮือกด้วยไม่ทันตั้งตัวว่าจะได้พบกับลูกค้า
สดๆ แบบตัวต่อตัว โดยปกติแล้วเธอจะรับลูกค้าผ่านทางฟิกลุทของเท่านั้น
ไม่มีครั้งไหนเลยที่จะต้องมาเจรจาเองเช่นนี้ เพราะรู้ว่าหัวใจไม่กล้าพอกับ
การต่อรองราคาให้ตนเอง

"ว่าไง โอเคหรือเปล่า"

เสียงซึ่งคาดคั้นมาก็ทำให้สมองที่กำลังหมุนตัวอย่างหาหลักไม่เจอ
อยู่คิดอะไรไม่ออก จึงตอบออกไปเสียงแผ่ว "ค่ะ"

"ดี เธอจะมาถึงที่ร้านนี้ได้ภายในหนึ่งชั่วโมงหรือเปล่า... ว่าไง"

"เอ่อ... ค่ะ"

"ดี ฉันจะรอ"

แค่นั้น แล้วจึงกดตัดโทรศัพท์ก่อนส่งคืนให้เจ้าของมันพร้อม
รอยยิ้มหวานหยดราวจะเลียนแบบ "น้องแนนนี่โอเคทีสามหมื่นครับ
คุณพี่...อีกนานไหมครับเนี่ย กว่าน้องเค้าจะมาถึงที่ร้าน"

"ไม่นานค่ะไม่นาน ลึกครึ่งชั่วโมงกว่าๆ ก็คงจะมาถึงแล้ว ระหว่าง
นี้พี่อยากให้คุณน้องอ่านี่นิดนึงนะคะ เป็นเงื่อนไขของน้องแนนนี่นะค่ะ"

วิทวัสเดินอ้อมไปจ้องมองที่จอคอมพิวเตอร์ซึ่งมีตัวอักษรเรียงราย
อยู่เต็มหน้า และแค่ผ่านไปห้าข้อก็ชักจะมีเสียงหัวเราะหึๆ ดังออกมาเสีย
แล้ว เงื่อนไซยะเป็นบ้า ยัยน้องแนนนี่คนนี่จ่ายเงินก่อนทำงาน ไม่มีการ
ค้ำคิน แค่สองชั่วโมงแล้วจบกัน ไม่รับนอกสถานที่ที่ไม่ได้จัดเอาไว้
ไม่อย่างนั้น ไม่อย่างนี้ บลาๆๆ เออวู้ย สรุปว่าใครต้องเป็นฝ่ายง้อใคร
วะเนี่ย แต่ก็นั่นแหละ ผู้ชายเราลองตัดหน้ากลับไปเสียแล้วไม่ว่าอะไรก็ทำ
ได้ทั้งนั้นล่ะว่า

นั่งจิบเบียร์พร้อมไปเกือบหมดแก้วและได้รู้ว่าไอ้ครึ่งชั่วโมงกว่าๆ
ของยัยป้าฟิกลุทของนี่มันคือเวลาเกือบชั่วโมง คนซึ่งเพิ่งจะก้าวพ้นประตู

มากก็ทำให้ลูกขึ้นยืนโดยทันที เพราะรู้ว่าเวลาจะได้ลองสินค้าใช้แล้วทั้งราคาสามหมื่นนั้นใกล้เข้ามาแล้ว พอได้พิจารณาการแต่งกายของน้องเนนนี่ที่กำลังก้าวไปหาแม่เล่าของตัวเองแล้ว ก็ต้องยอมรับว่าแปลกใจอยู่ไม่น้อย เจ้าหล่อนใส่เสื้อข้างในสีเขียวหน้าทะเลซึ่งเขาส่องแล้วยังไม่แน่ใจกว่าเป็นสายเดี่ยวหรือเกาะอก มีแจ็กเก็ตยีนคลุมทับแถมใส่กางเกงยีนเป็นชุดเข้ากัน ทำไม่ถึงแต่งตัวได้เนนหนานพานะนี่หนอ ไม่คิดจะเร้าอารมณ์แซกสักนิดเลยรี

วิหวัศก้าวเข้าไปยังเคาน์เตอร์เมื่อพิกุลทองเงยหน้ามายิ้มหวานและกวักมือเป็นเชิงเรียกเขาให้เข้าไปหา พอจะเดาได้อยู่หรือกว่าจะเรียกให้ไปจ่ายเงิน...*อ้าว เวิร์ลละสิ เงินสดติดตัวเขามิไม่ถึงเสียด้วย รับบัตรเครดิตไหมหว่า*

"รับนะคะคุณน้อง แต่ที่ว่าคุณน้องไปกดเงินสดมาให้พี่ดีกว่านะคะ ตู้ไอทีเอ็มอยู่ด้านหน้าร้านนี่เองคะ นะคะ รับกววนนิดนึงคะ"

ชายหนุ่มพยักหน้ารับ เหลือบไปมองหน้าคนซึ่งเอาแต่ยืนก้มหน้านิ่ง ไม่มีทีแว่วว่าจะทำตัวน่ารักเอาใจคนที่กำลังจะเอาเงินมาประเคนให้เลย แม้แต่น้อย ก่อนจะก้าวออกนอกร้านเพื่อนำเงินมาชำระค่าสินค้า

"เรียบริ้อยแล้วคะ เดี่ยวเนนนี่จะบอกทางไปห้องที่พี่จัดไว้ให้ นะคะ จากที่นี่ไปประมาณยี่สิบนาทีเองคะ ส่วนเบียร์แก้วนั้นไม่ต้องจ่ายนะคะ เป็นเซอร์วิสของทางร้านอีกเหมือนกันคะ ตามสบายเลยนะคะ พี่ขอให้มีความสุข..."

วิหวัศคว่ำหมับเข้าที่แขนเล็ก ๆ พลงลากให้ออกเดินมานอกร้านเสียโดยไว ไม่อยากอารมณ์เสียไปมากกว่านี้ เพราะรู้สึกว่าการตัวเองไม่สามารถจะทนคนพูดมากได้อีกเพียงนิด ไม่สนใจการพยายามบิดแขนออกจากการเกาะกุ่มนั้น กระทั่งถึงรถจึงปล่อยก่อนแยกมานั่งฝั่งคนขับ รอจนอีกฝ่ายขึ้นมานั่งและคาดเข็มขัดนิรภัยเรียบริ้อยแล้วจึงออกรถ

"ออกจากนี้แล้วเลี้ยวซ้าย"

นะคะ ป้าขา... จริงๆ แล้วมันควรจะมีความนี้ต่อท้ายด้วยสิ ไม่ใช่หัวน
เลี่ยนขนาดนี้

"แล้วตรงไปเรื่อยๆ จนถึงปั้มแรก เลี้ยวเข้าซอยที่อยู่ตรงข้ามปั้ม ก็จะ
เห็นป้ายโรงแรมแล้ว แล้วก็ตามป้ายบอกทางไปจนถึง ถ้างก็ถามนะคะ"

ป้าขาล่ะ อุตส่าห์มี นะคะ มาแล้ว แล้วป้าขาล่ะ ไปไหน

หากวิหวัสถ์ทำได้เพียงหัวเราะหึๆ และต้องแปลกใจด้วยแสงสีขา
วซึ่งสว่างวาบขึ้น เมื่อหันไปมองก็พบว่าเจ้าหล่อนกำลังจ้องอยู่กับกระดาษ
ปึกใหญ่ซึ่งพอมองออกว่าเป็นซีทที่ก๊อปปี้แจกกันเพื่อการศึกษา โดยอาศัย
แสงจากมือถือเป็นตัวช่วย นี่เป็นหนึ่งในละครฉากใหญ่ที่จะบอกให้คนดู
หน้าเียงอย่างเขารู้ว่าเจ้าหล่อนกำลังเรียนอยู่ และพຽงนี้ก็กำลังจะสอบจริงๆ
หรือเปล่านะ

"พຽงนี้จะสอบหรือ"

"อืม... ค่ะ" ราวกับรู้ว่าการตอบแค่ 'อืม' จะต้องทำให้ลูกค้าไม่พอใจ
แน่ๆ เจ้าหล่อนจึงยอมมี 'ค่ะ' ตามมา แต่ก็ยังไม่มีป้าขา หรือคุณพี่ขา ตาม
มาอยู่ดี แต่จริงๆ แล้ววิหวัสถ์ไม่ได้ใส่ใจนักหรอกว่าคำตอบจะหัวนสั้น
หรือจะอ่อนหวานเพียงใด เพราะที่เขายากรู้ก็แค่ว่าน้องเนนนี่คนนี้กำลัง
เรียนอยู่จริงๆ หรือเปล่าเท่านั้นเอง

"วิชาอะไร"

"วิจารณ์วรรณกรรม"

โอ๊ะ... แสดงว่าเรียนทางด้านภาษาต่างประเทศหรือเปล่าหนอ น้อย่า
บอกว่าอยากจะทำอินเตอร์เน็ตไปหากินต่างเมืองนะ ยิ่งจะทำให้ภาพพจน์
ผู้หญิงไทยแย่งลงนะอีหนู

"เรียนที่ไหน"

คนถูกถามทำท่าว่าจะนิ่งไป ก่อนยอมละตินสอและสายตาจากซีท
ปึกโตนั้นหันมามองหน้าคนถาม เอ่ยขอร้องแบบที่วิหวัสถ์ไม่รู้สึกลักนึกว่า
มันเป็นการขอร้อง เพราะดูแล้วมันราวกับจะเป็นประโยคบอกเล่ากึ่งๆ

คำสั่งเสียมากกว่า "อย่าถามเลยคะ สถาบันใครใคร่รัก ไม่มีใครอยากให้สถาบันต้องม้ามืดมองเพราะตัวเองหรอก"

"อ้าว ก็แปลว่ารู้สิ ว่าที่ทำอยู่นั้นมันไม่ดี"

คนฟังหันขวับ นึกอยากจะสาธิตคำพรูสาวทสี่ผู้ชายตรงหน้าสักสองสามยก และยกสี่จะเลยรวมไปถึงการที่เขาจับหน้าอกเธอคราวนั้นด้วย อย่างนึกว่าเธอจะจำไม่ได้เชียวนะ หากที่ทำได้ก็เป็นเพียงการยอมรับอย่างสงบ "ใช่ รู้เหมือนที่คุณรู้แหละ ว่ามันไม่ดี"

ช่างย้อน...ใช่ เขาเองก็รู้อยู่แล้วว่ามันไม่ดี แล้วจะมายุ่งทำไม นี่ละความหมายแท้จริงของประโยคยกย้อนนั้น แสบไม่ใช่เล่น เตียวเถอะจะเอาคืนให้หนักเลยเชียว วิทวัสเซ็คสภาร่างกายตัวเองคร่าวๆ พอจะมั่นใจว่าสองชั่วโมงสามหมื่นนี้ เขาจะใช้มันได้คุ้มค่าแค่ไหน...แต่ พรุ่งนี้เด็กมันมีสอบนี่หว่า

"พรุ่งนี้สอบเช้าหรือเปล่า"

"ไม่ค้างคะ สองชั่วโมงแล้วจะกลับเลย"

ไม่ใช่อย่างนั้น เขาเข้าใจภาษาไทยน่า แต่ถามเหี้ยเพราะจะทำให้ตัวเองดูมีมนุษยธรรมขึ้นมาบ้างต่างหาก "สอบเช้าหรือสอบบ่าย ไม่ได้ถามว่าค้างได้หรือเปล่า"

"เช้า"

ว่า...เซ็ง สงสัยจะไม่คุ้มสามหมื่นแฮะ

"เลี้ยวขวาตรงนี้ แล้วเลี้ยวบังคับอีกทีก็ถึงแล้ว"

เข้าซอยมาลึกลงการอยู่แฮะ หาสถานที่ได้ลึกลับดีแท้ นี่เขาจะต้องพกปืนขึ้นไปด้วยหรือเปล่าหนอ

ชายหนุ่มผู้จัดการจอดรถในในที่จัดไว้ให้ ก่อนเดินลงมาสำรวจโรงแรมแห่งนี้ ซึ่งจะบอกว่าเป็นโรงแรมก็ไม่เชิงเสียทีเดียวหรอก คล้ายกับจะเป็นอพาร์ทเมนต์หรือแฟลตให้เช่ามากกว่า เหมือนอยู่นิดหน่อยก็ตรงที่มีคำว่า 'อินน์' ต่อท้ายชื่อแค่นั้น หากความคิดก็ต้องสะดุดลงและต้อง

เดินตามคนที่จำอ้าวไปแล้วให้ทัน เจ้าหล่อนพาเข้ามาหยุดอยู่ตรงหน้า ลิฟต์ กดเลขหกเมื่อได้ใช้บริการ ไม่นานก็มาหยุดอยู่หน้าห้องด้านในสุด ติดบันไดหนีไฟ ดีเหมือนกัน เพื่อไฟไหม้จะได้แน่ใจว่ามีเวลาใส่เสื้อผ้า ก่อนหนี

กระโถนความรื้อนพุ่งเข้ามาปะทะใบหน้าเมื่อได้ก้าวเข้าไปในห้อง และเมื่อได้มองไปรอบๆ ก็พอจะเข้าใจสาเหตุได้ ห้องนี้แทบจะเรียกได้ว่าปิดทึบ เพราะนอกจากประตูที่เข้ามาแล้ว ก็ไม่มีทางออกใดๆ อีกเลย รวมไปถึงหน้าต่างหรือช่องระบายลมด้วย แค่มั่นไม่มีกลิ่นอับด้วยก็บุญโขแล้วละ

"อาบนํ้าก่อนสิคะ เตียวออกมาแอร์ก็คงเย็นพอดี"

วิหวัสรับผ้าขนหนูผืนใหญ่ที่ถูกส่งมาให้ เอ่ยย้อนไปสั้นๆ "แล้วเธอล่ะ"

"เรียบร้อยแล้วค่ะ ระหว่างนี้จะจัดที่นอนรอไว้... จะได้ไม่เสียเวลา

ไปคะ ลีคะ อาบนํ้าก่อนนํ้า"

ไอ้ะ อ้อนได้ด้วยวู๊ย วิหวัสหัวเราะหึๆ ก่อนจะเดินเข้าห้องนํ้าไปเพื่อชำระคราบเหงื่อโคลนทั้งหลายทั้งปวงด้วยความเต็มใจยิ่ง เพราะนอกจากการอาบนํ้าตอนเช้าแล้วก็เพิ่งจะได้ถูกนํ้าอีกครั้งในตอนนี้นี่เอง

หลังจากพันผ้าขนหนูเรียบร้อยแล้ว ขยาก็ก้าวออกมาจากห้องนํ้า แล้วก็ต้องชะงักกึกพร้อมๆ กับหลุดเสียงออกไปแว่วเบา เมื่อห้องทั้งห้องมันมืดมืดไปหมด "เฮ้ย..."

และหลังจากคำนั้น แขนเขาก็ถูกจับอย่างนุ่มนวลและมือหนึ่งตั้งรั้งให้เขาเดินตามมา เมื่อได้ออกมายืนด้านนอกความสงสัยที่ว่าเจ้าหล่อนสามารถมองเห็นในความมืดขนาดนี้ได้อย่างไรก็เป็นอันหมดไป ด้วยตัวเรืองแสงรูปดาวอันจิวซึ่งแปะไว้เป็นระยะๆ เพื่อนำทางไปจนถึงเตียงนั่นเอง

ลึ้มผีสนุ่มขยุ้มของคนทีจู้ๆ ก็หันกลับมากอดกันทำให้รู้ว่าห้องหนูแนนี้เปลือยกายเสียแล้ว หึๆ แล้วจะรอช้าอยู่ไย นี่เขาอยู่ในช่วงเวลาแพงมหากาพย์เลยเชียวนะ นั่นทำให้วิหวัสตอบสนองสิ่งที่คู่ขาเสนอมา

อย่างร้อนแรง กระทั่งได้กลิ่นตัวอยู่บนเตียงด้วยกัน และฝ่ามือเขาไล่ไปทั่ว
แผ่นหลัง ปาดเลยไปยังต้นขาด้านนอกจนเข้าต้นขาด้านใน ในขณะที่ปาก
เองก็ทำงานหนักไม่แพ้กัน เสียงแห่งอารมณ์รัญจวนซึ่งเล็ดลอดออกมา
ไม่เบาหนักของฝ่ายหญิงยิ่งเป็นตัวเร่งให้เขาเร้าหนักขึ้น มือที่รอเวลาพิชิต
อยู่ตรงบริเวณหน้าท้องซึ่งสะดุดนิดหน่อยด้วยมันไม่ได้แบนราบอย่างที่
เห็นและคิดเอาไว้ก็ได้ถูกรูขี้เหล็กเลื่อนสูงขึ้นมากอบกุ่มก่อนเนือนุ่มนิ่มเอาไว้
จนได้...

เอ...แปลก อะไรกันนะที่แปลก

และเมื่อร่างเล็กๆ พลิกตัวมาเป็นฝ่ายรุกบ้าง ความคิดกับสติ
ทั้งหลายก็ถึงคราวกระเจิงไป เพราะเจ้าหล่อนช่างรุกได้อย่างเด็ดขาด
เฉียบคมนัก นี่ถ้าเขาคุ่มเกมไม่อยู่รับรองได้เลยว่ามันต้องจบภายในไม่เกิน
ห้านาทีนี่เป็นแน่แท้ หากประสบการณ์ที่ผ่านมาไม่น้อยก็ทำให้ควบคุมทั้ง
ตัวเองและคู่ต่อสู้เอาไว้ได้ไม่ยากเย็น

ไม่รู้ไว้ย ชั่วโง่งมละหมิ่นห้า ขอยืมวิญญูณณ์นักธุรกิจมาสิงหน้อยเถอะ
แพงระยับแบบนี้นั้นต้อง 'คุ่ม' อย่างเดียวเท่านั้น

(โปรดติดตามต่อไปได้ในฉบับเต็ม)